

NIEUWE AVONTUREN

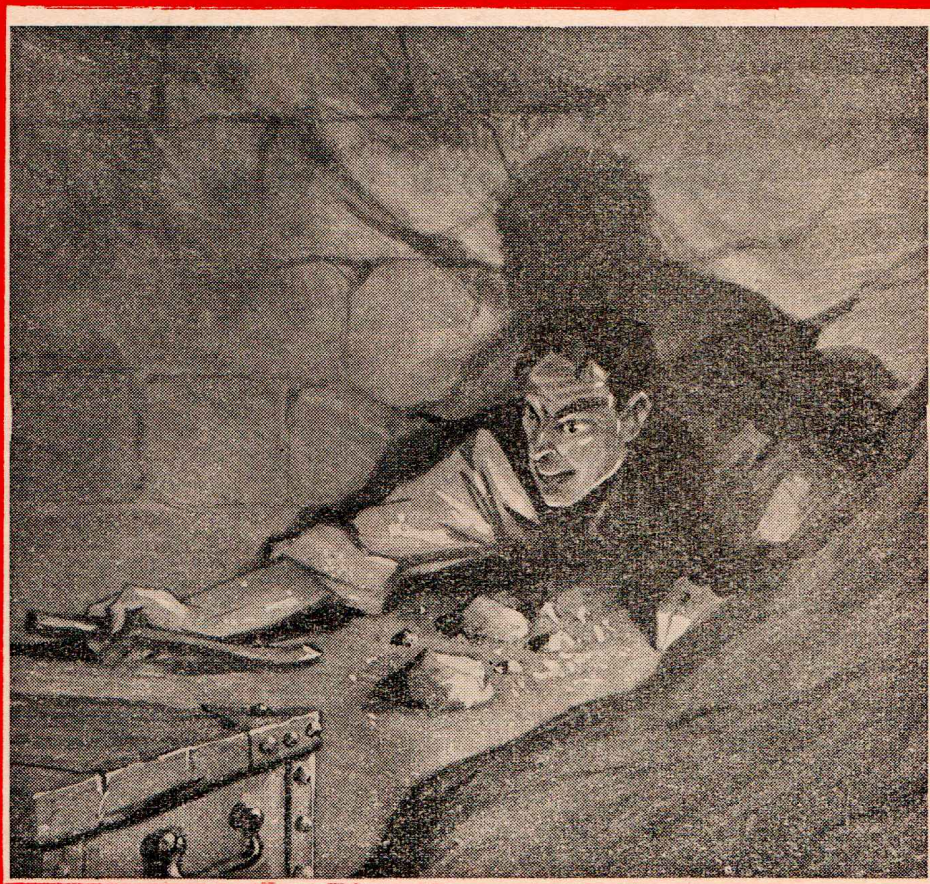
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

ONRUST OP MARLEBONE CASTLE

N° 2433

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Onrust op Marlebone Castle

HOOFDSTUK I

DE INBRAAK

De beide ramen van het grote vertrek, dat uitzicht gaf op de achtertuin, stonden wagenwijd open, en de geurige ochtendlucht stroomde ongehinderd naar binnen, tegelijk met het gulden licht van de rijzende zon, die speelde met het sneeuw witte damast op de ontbijttafel, het zilverwerk en het kristal.

John Raffles en Charles Brand zaten tegenover elkander aan de ontbijttafel.

Zij waren pas de vorige dag teruggekeerd op Chesnut Hall, het kleine landhuis van Raffles dicht bij Claybridge, op ongeveer een uur sporens van Londen, na in de wereldstad een van die gevaarlijke avonturen te hebben beleefd, die beiden in levensgevaar hadden gebracht.

De zaak had nogal wat geldelijk voordeel opgeleverd, en Raffles was tevreden. Vaak genoot hij van zo'n resultaat, door voor enkele dagen een van zijn

landhuizen te betrekken, en daarin in een bijna volkomen afzondering, alleen met Brand tot gezelschap, en hoogstens vergezeld door zijn trouwe chauffeur Henderson, uit te rusten van de vermoeienissen, en om in de stilte der bossen of aan de boorden der zee de rust te zoeken en ook te vinden, die de wereldstad met haar oorverdovend lawaai en haar zenuwslopende snelheid onmogelijk kan bieden.

Het was nog vroeg, en zoëven had Henderson het plaatselijke blaadje binnengebracht, dat hij gemeend had, aan de stationskiosk te moeten kopen, waar hij zo juist de grote bagage was gaan afhalen.

Want Claybridge ging er prat op, een eigen blad te bezitten, waarvan de redactiestaf weliswaar slechts uit twee heren en één dame bestond, maar dat er dan toch trots op kon zijn, tegelijkertijd met de Londense bladen uit te komen, en soms zelfs berichten te bevatten die Londen nog niet « had ».

Brand had ternauwernood zonder veel belangstelling het blaadje opengeslagen, dat slechts vier pagina's telde, of hij slaakte een kreet van ontsteltenis, terwijl zijn oog bleef rusten op een « kop » gezet met een van de vetste letters, waarover het drukkerijtje van de « Claybridge Herald » beschikte.

— De burgemeester moet in een sloot gevallen zijn, of de gemeenteontvanger moet gisteravond anderhalve shilling bij het bridgen verloren hebben, dat je zo ontdaan bent, zei Raffles glimlachend.

— Het is ditmaal heel wat erger, Edward, riposteerde Brand. Er is in de afgelopen nacht ingebroken op Marlebone Castle.

— Nu, dat is zeker een merkwaardigheid voor dit kleine plaatsje, waarvan men de veiligheid altijd roemde, zei Raffles. Was de buit de moeite waard?

— Neen, dat niet. Het lijkt wel alsof de inbrekers tijdens hun werk gestoord zijn, want zij zijn vertrokken zonder iets van grote waarde mee te nemen.

— Ja, dat is de risico van het vak, zei Raffles bedaard. Wil je mij het bericht eens voorlezen? Lord Arthur Marlebone is als het ware onze buurman,

en hij is hier een man van betekenis.

Brand begon met zijn heldere, jonge stem voor te lezen:

INBRAAK OP HET KASTEEL

MARLEBONE

DE INBREKERS HALEN EEN STROP

« In de afgelopen nacht is er een brutale inbraak gepleegd op het oude kasteel van een onzer meest geachte ingezetenen, Lord Arthur Marlebone. Het zal onze lezers niet onbekend zijn dat Lord Marlebone een groot gedeelte van het jaar op deze bezitting doorbrengt, een van de oudste en het schoonste van het graafschap.

» Meestal vergezelt hem daarbij zijn dochter, the most honourable Esther. Dat was ook dit jaar het geval. Men weet dat de eigenaar sedert ruim een maand op het kasteel vertoeft.

» Het was omstreeks vijf uur in de ochtend, en reeds klaarlichte dag, toen de butler Jenkins, die reeds langer dan dertig jaren in dienst is van de Earl of Marlebone, uit zijn slaap werd gewekt door enig gerucht. Hij stond dadelijk op, schoot een pantalon aan, en keek allereerst uit het raam van zijn slaapkamer, die vrij hoog van de grond is gelegen. Hij zag niets bijzonders, maar wilde zich toch overtuigen, of hij zich niet had vergist.

» Het bleek aldaar dat dit niet het geval was, want toen hij de werkkamer van zijn meester opende, vond hij daar onmiddellijk sporen die er op wezen, dat kort tevoren ongenode gasten een bezoek aan het kasteel hadden gebracht. De schrijftafel was opengebroken, de laden bleken doorwoeld te zijn, de boekenkast was geforceerd, en de deur naar de rookkamer stond wijd open. Luid roepend, om ook de andere bediende te wekken, zette Jenkins zijn onderzoekstocht voort, en ging achtereenvolgens de bijartkamer, de eetzaal, de bibliotheek, waar eveneens een paar kasten waren geopend, het grote woonvertrek, de balzaal en nog een paar andere kamers gelijkvloers binnen.

» Toen keerde hij terug naar de werk-

kamer van zijn meester. Intussen was door het lawaai de huisknecht Highman wakker geworden, die zich dadelijk naar beneden had gespoed. Beide mannen overtuigden zich, dat de brandkast niet was aangeroerd.

» Waarschijnlijk zijn de inbrekers tijdens hun strooptocht gestoord, want zij hebben slechts enkele voorwerpen kunnen meenemen, waaronder een fraaie pressepapier van zwart marmer, een bronzen beeldje, een sigarenpijpje, versierd met het monogram van de eigenaar in goud, een paar zeldzame vaasjes, en nog enkele andere voorwerpen.

» Men vond in de bibliotheek een aan gebroken fles sherry en een half geledigd glas, naar onze mening een bewijs te meer, dat de inbrekers overhaast het terrein van hun werkzaamheden hebben moeten verlaten.

» Het is een gelukkige omstandigheid, dat enige kasten in de bibliotheek juist diezelfde namiddag door een dienstmeisje onder handen waren genomen, en gewreven, en daar niemand later in dat vertrek was geweest, zo moesten de paar vingerafdrukken, die de politie gevonden heeft, noodzakelijk afkomstig zijn van de inbrekers. Want het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat onmiddellijk de politie werd gewaarschuwd, die binnen een half uur ter plaatse was en met het onderzoek begon. Er zijn dadelijk opnamen gemaakt van de vingerafdrukken en naar Scotland Yard opgezonden. Men hoopt op deze wijze spoedig de daders in handen te krijgen. Dezen moeten met behulp van een valse sleutel zijn binnengekomen, want men heeft nergens een spoor van braak kunnen ontdekken.

» Wij zullen niet nalaten, onze lezers geregeld op de hoogte te houden van de vorderingen van het onderzoek. Tot dusverre ontbreekt echter ieder spoor van de misdadigers.»

Brand legde het blad neer, en keek Raffles aan met iets vragends in zijn blik.

— Je wilt zeker weten, hoe ik er over denk? vroeg deze glimlachend. Wel, ik zou zeggen, dat die inbraak gepleegd is

door onnozele beginnelingen.

— Waaruit leidt je dat af?

— Uit alles, amice. Daar is om te beginnen het tijdstip, waarop de butler wakker schrok. Het was toen vijf uur, en, zoals de « Claybridge Herald » zeer snedig opmerkt, klaarlichte dag. Wat is dat voor een inbreker, die zijn vertrek tot zulk een laat uur uitstelt?

— Jenkins kan wel door heel iets anders zijn gewekt, dunkt mij, merkte Brand op.

— Dat ben ik met je eens. Het is onzinnig, te geloven dat Jenkins door de inbrekers is gewekt. Maar er zijn nog wel meer onverklaarbare dingen, tenzij wij inderdaad moeten aannemen, dat de inbreker een sukkel was, want ik zal mij maar liever van de enkelvoudsvorm bedienen.

— Waarom denk je dat er maar één inbreker is geweest?

— Omdat er ook maar een wijnglas gebruikt werd, en ik geloof niet dat men heel veel afschaffers onder de inbrekers zal vinden.

— Zij kunnen samen uit een glas gedronken hebben.

— Waarom? Er stonden er immers dozijnen in het buffet in de eetkamer, die zij doorgegaan zijn op hun weg naar de bibliotheek. Van dat buffet gesproken, hebben zij het tafelzilver onaangeroerd gelaten?

— Dit hooggeschatte dagblad vermeldt er tenminste niets van, gaf Brand ten antwoord.

— Geen zilverwerk, dat voor het grijpen lag, maar wel een pressepapier van marmer, waar een geroutineerd inbreker zelfs niet naar kijkt, en wel een sigarenpijpje met een naamcijfer, dat hem bij verkoop onmiddellijk moet verraden. Terwijl hij toch alle tijd had, een betere keus te doen.

— Alle tijd zeg je?

— Natuurlijk. Een man die gelegenheid heeft, een glas sherry te drinken, moet ook over voldoende tijd beschikken, om zijn buit te verzamelen. En hij dronk niet alleen sherry, maar hij bezocht bijna alle vertrekkende gelijkvloers. Een beunhaas, Charles, ik herhaal het. Hij raakte de brandkast zelfs niet aan. Er

is zelfs geen krasje op gevonden.

— Dit nobele orgaan zegt er tenminste niets van, gaf Brand ten antwoord. Of liever, het zegt, inderdaad dat de brandkast niet was aangeraakt.

Het bleef enige tijd stil.

Raffles keek in diepe gedachten verzonden uit het raam naar het gefladder van de vlinders, in het zonlicht en zelf ten slotte:

— Ik moet je zeggen, dat ik het nogal 'n zonderlinge geschiedenis vind. Welke inbreker met slechts enige ervaring begaat de dwaasheid de dingen mee te nemen, die in het verslag opgesomd worden? Hij krijgt er geen rode cent voor, en zij kunnen hem onmiddellijk verraden. Zelfs als wij aannemen, dat hij verast werd, wat mijns inziens niet het geval was, dan neemt hij toch liever niets mee, dan zulk een zonderling allegaartje. Dan is er nog iets, dat mij opvalt.

— Wat is dat?

— Dat de inbreker een valse sleutel had, want er is geen spoor van braak gevonden.

— Hij zou zich hebben kunnen laten insluiten Edward. Het kasteel is heel groot, telt bijna veertig vertrekken, en er zijn talloze schuifhoeken.

— Ja dat zou mogelijk kunnen zijn, hernam Raffles peinzend, maar het blijft zonderling, Charles. Als je er niets op tegen hebt, dan moesten wij eens een kijkje gaan nemen. Je weet dat dergelijke dingen mij geweldig interesseren.

— Ik wil heel graag met je meegaan. Wij kennen Lord Marlbone, wij kennen ook zijn dochter en zij zullen het wel goed vinden, dat wij de zaak eens opnemen.

Raffles stond voor het raam, en draaide zich om, om met nadruk te zeggen:

— Dit kan ik je wel zeggen, amice, het zou mij zeer verwonderen, als Scotland Yard de vingerafdrukken in het misdadigers-album vond. Maar kom mee, voor het daar krioelt van politiemannen. Er zijn er altijd, die behept zijn met de lust, om studies te maken. Het is negen uur, en dus voor zulke zaken niet te vroeg.

De twee vrienden behoefden niets anders te doen dan hun hoeden van de

kapstok te nemen en even later stonden zij op de grintweg, die honderd stappen verder uitliep op de verkeersweg van Londen naar Claybridge.

De afstand tussen Chestnut Hall en Marlbone Castle, waarvan de tinnen reeds nu zichtbaar waren boven het geboomte, bedroeg niet meer dan dertig minuten lopens. Het was heerlijk weer, niets wees op verandering, en het tweetal besloot dus, de auto in de garage te laten.

Slechts tweemaal passeerde hen een auto, want Claybridge is wel heel mooi, maar het is een uithoek, en er is, zoals men dat wel eens zegt, « geen land meer achter ». Een half uur gaans van het dorp af beukt de branding de puntige klippen, en daar heeft men, staande op de top der hoge rotsen, een verrukkelijk uitzicht over een gedeelte van de Noordzee.

Bovendien waren de wegen hier, in tegenstelling met verreweg de meeste verkeerswegen in Engeland, in een niet al te goede staat.

De beide vrienden spraken niet veel, maar genoten van de rust en de stilte, die hier heerste.

Links van de weg breidden zich heide en grasvelden uit, zo ver het oog kon zien, en rechts begon aldra het prachtige, eeuwenoude park, dat zo ver de herinnering gaat, had toebehoord aan het graafschap Marlbone.

Het was hier van de weg gescheiden door een tamelijk brede sloot, die alleen in lente en herfst een paar voet water bevatte, maar nu geheel droog was, op een paar armzalige plasjes na.

Op deze plek was het park omgeven door een ijzeren hek ter hoogte van anderhalve meter, waar wat verderop begon de bakstenen muur, die zich voortzette tot aan het monumentale ingangshek.

Dit hek was oorspronkelijk zwart geweest, maar sedert een paar jaren zwaar verguld, en Raffles had dit altijd een misdaad gevonden, begaan aan de eigenlijke aard van het ijzer, dat op zijn hoogst zwart geschilderd mag worden.

Door de spijlen van dit hek heen zag men, aan het andere einde van de lom-

merrijke, brede oprijlaan het fraaie oude kasteel oprijzen, waarvan een groot gedeelte zich nog in juist dezelfde toestand bevond als de bouwmeesters het in de eerste helft van de 17e eeuw hadden doen optrekken.

Ter weerszijden van het hoofdgebouw stonden de twee machtige, ronde torens, met daken van blauwe leien.

Wat meer naar links, en van het huis gescheiden door een deel van de tuin, stond nog een oud stuk van een zijvleugel, die thans alleen nog maar als bezienswaardigheid werd beschouwd. Men kon er niet meer in wonen, want het dak was voor een groot gedeelte ingestort, de muren vertoonden grote gaten, en deze bouwval werd alleen nog

maar als verblijf beschouwd door uilen en een kleine soort valken.

Voor 's nachts, bij maanlicht, maakten die overschotten van vroegere macht en grootheid een sombere indruk. De muren waren hier en daar meer dan een meter dik, en als de wind klagend door de boomkruinen en door de gaten in de muren streek dan was er voor romantische naturen ruimschoots aanleiding elkander en zich zelve kippenvel te bezorgen door allerlei wilde verhalen van roofridders en vervolgte jonkvrouwen. Het was aan het hek van dit prachtige bezit, dat Raffles aan de bel trok, en wachtte tot de oude Jenkins in persoon kwam aansloffen, om het hek voor de beide bezoekers te openen.

HOOFDSTUK II

VREEMDE ONTDEKKINGEN

Raffles en Brand werden in een vertrek gelaten, dat in het kasteel bekend stond als de blauwe kamer. Het behang was van fraai zijdedamast, van een diepblauwe tint, en in vakken verdeeld door lijsten van verguld hout.

Om het andere vak was, in een ovaal, een fresco aangebracht, waarin men de meesterhand van de Franse genreschilder Fragonard herkende.

Het waren allerlei liefelijke en nogal gewaagde onderwerpen; herderinnetjes met grote hoeden en laag uitgesneden lijfjes, die met een glimlach om de volle lippen luisterden naar het fluitspel, van langgelokte herdersknapen, te midden van sneeuw witte lammetjes.

Waarschijnlijk was dit vertrek in vroegere tijden het boudoir geweest van een der burchvrouwen; thans ontving men er gasten van naam, die niet intiem genoeg waren, om te worden toegelaten in het grote woonvertrek.

Raffles was allesbehalve intiem geweest met Lord Marlebone. Hij mocht de trotse hovaardige edelman niet die zeer streng was voor zijn dochter, bijna even streng als voor zijn pachters, en die zich veel liet voorstaan op de daden

zijner voorouders. Dat was een soort fierheid, die Raffles niet goed kon verdragen. Voor hem had alleen de man waarde, die zelf iets van belang verricht had.

Niettemin hadden de beide burens elkander nu en dan bezocht, zoals de wetten der beleefdheid dit voorschrijven.

Van the most honourable Esther hield Raffles heel veel, voor zover dat voor een man van zijn aard mogelijk was. Hij schatte haar hoog, om haar eenvoud, haar oprecht karakter, en de goedheid van haar hart.

Zijn gelaat verhelderde dan ook dadelijk, toen het meisje het vertrek binnentrad, om de bezoekers te verwelkomen.

Wat Raffles echter het eerst opviel, was de bleekheid van het jonge meisje.

Hij had haar niet anders gekend dan met een blozend gezichtje, en met schitterende, vrolijk lachende ogen, die thans heel ernstig stonden. En de blos was van de tedere wangen verdwenen. Zij moest zich het voorgevallene van die nacht wel erg hebben aangetrokken.

De twee mannen waren onmiddellijk opgestaan, en Raffles zei:

— Ik moet beginnen met een verontschuldiging, mylady. Ik weet dat wij een ongewoon uur hebben gekozen voor een bezoek, maar schrijf dit alleen toe aan onze belangstelling of onze nieuwsgierigheid, als gij aan dat woord de voorkeur geeft. Uit het plaatselijk blaadje vernamen wij hetgeen hier vannacht is gebeurd, en dat trof mij door zijn zonderlinge aard.

Esther wendde Raffles met een ruk het hoofd toe, en het kwam hem voor, dat er in haar ogen een angstige uitdrukking verscheen.

— Wat vindt gij er zonderling aan, mylord? vroeg zij, met een poging om te glimlachen.

— Wel, alles, wat wij er van gelezen hebben. Er zijn heel wat bijzonderheden die de opmerkelijke buitenlander moeten treffen door hun zonderlinge aard, ik had bijna gezegd, door hun buitensporigheid. Ik weet niet, of het u bekend is, dat ik een hobby heb gemaakt van criminele vraagstukken en dit is werkelijk een heel merkwaardig crimineel probleem. Er zijn dingen in, die mij dadelijk aantrokken. Ik wil u daar echter niet mee vermoeien, wel echter zou ik u verlot willen vragen, ter plaatse een onderzoek te mogen instellen.

Wederom kwam er in de grote, donkere ogen van het meisje dezelfde uitdrukking van schrik, en zij moest zelfs een paar malen haar lippen bevochtigen, voor zij kon antwoorden:

— Het is iets, mylord, waarover vader zal moeten beslissen. Ik zelf zou het gaarne toestaan, als het alleen van mij afhing. Ik kan echter niet inzien, waarom dit geval u zo aantrekt. Ik weet heel goed, dat u in het vorige jaar een paar geheimzinnige zaken hebt helpen ophefieren en dat u daarin heel knap bent, knapper misschien dan heel wat detectives van beroep, maar er is werkelijk niets bijzonders aan deze diefstal, het is, het is niet de moeite waard.

Raffles wilde reeds iets zeggen, zich met een verontschuldiging terugtrekken, in de mening dat het meisje geheel ont-daan was door de inbraak, en hij dus onbescheiden zou zijn door verder aan te dringen, toen de deur open ging en Lord

Marlebone binnentrad, een breed geschouderd man van zes voet, met een nors gelaat, dikke witte wenkbrauwen en gemillimeterd haar.

Hij begroette de beide bezoekers met zichtbare verwondering, en Raffles was wel genoodzaakt, het doel van zijn bezoek nogmaals uiteen te zetten.

De oude heer liet hem nauwelijks uitspreken, en zei:

— Natuurlijk hebt gij verlof om dit geval op uw manier te onderzoeken, mylord. Ik wil u wel zeggen, dat ik er zelf niet veel van begrijp. Daareven belde de politie mij op; men heeft alles onderzocht wat aan vingerafdrukken gevonden is, maar die van onze inbreker zijn er niet bij.

— Dat heb ik al dadelijk vermoed, mylord, want de man is een prutser of een beginneling, zei Raffles rustig. Dit moet zijn proefstuk geweest zijn.

— Zo, gelooft gij dat? bromde de kasteelbewoner, terwijl hij Raffles aankeek met zijn scherpe, heerszuchtige ogen. Wel, mijn huis is het uwe, zolang gij maar wilt. Als gij de schavuit helpt vatten, dan zal ik u dankbaar zijn, en ik zal er voor zorgen, dat er een voorbeeld wordt gesteld. Ik ken rechter Tackeray persoonlijk...

Raffles glimlachte fijntjes, maar zei op hoffelijke toon:

— Als gij mij wilt toestaan mylord, een onderzoek in te stellen, dan geloof ik wel, dat ik binnen enkele dagen de dader kan aanwijken.

Esther die tijdens dit korte gesprek bij het venster had gestaan, wendde zich plotseling om, en scheen iets te willen zeggen, maar zij bedacht zich, na een blik op haar vader te hebben geworpen, en ging stil het vertrek uit.

Raffles keek haar een ogenblik na, en zei toen:

— Uw dochter schijnt zich het gebeurde erg aan te trekken, mylord.

Lord Marlebone haalde minachtend de schouders op en bromde:

— En dan zeggen ze nog, dat de hedendaagse jeugd zo flink en onver-schillig is. Esther schijnt er helemaal van ondersteeven te zijn. Nu, dat zal wel overgaan, als wij de zaak die hier

zo onbeschaamd heeft ingebroken te pakken hebben. Ik verzeker u, mylord, als ik wakker was geworden dan zou ik wel mijn revolver een woordje hebben laten meespreken. Maar nu zult ge mij wel willen verontschuldigen; ik heb een afspraak met een van mijn opzichters, die geen uitstel kan dulden.

— Ik verzoek u te doen, mylord, alsof wij er in het geheel niet zijn, zei Raffles levendig. En ik dank u zeer, dat gij mijnheer Brand en mij wilt toestaan, deze zaak te onderzoeken.

— Ik zal eerder reden hebben om u te danken, als gij de dader vindt.

Hij keek nog eens op zijn polshorloge, drukte Raffles de hand, en knikte Brand toe, waarop hij zich naar de deur begaf.

Op de drempel, keerde hij zich nog eens om en besloot:

— Ik zal Jenkins last geven, dat hij u moet rondleiden, en u tot alle vertrekken moet toelaten, als gij dat wenst.

Toen sloeg de deur achter hem dicht en Raffles en Brand waren alleen.

Zij keken elkander glimlachend aan, en Brand zei zacht:

— Wat een bullebijter.

— Ja, ik geloof niet dat hij erg zachtmoedig van aard is, stemde Raffles toe.

— Heb je op Esther gelet?

— Ja. Het kind ziet er beroerd uit.

— Zij schijnt zich het geval sterk aan te trekken.

— Dat moet wel zo zijn. Er is echter nog iets, dat mij heel vreemd voorkomt. Waarom had zij er op tegen dat ik de zaak ging onderzoeken?

— Nu, dat is wel wat kras uitgedrukt, dunkt me, Edward.

— Toch niet, Charles. Zij begon te stotteren, in haar ogen was angst te lezen, en toen haar vader ons verlof gaf, om onze neus zo diep mogelijk in die vreemde inbraak te steken, toen wilde zij iets zeggen, er iets tegen in brengen, waarschijnlijk, maar zij bedacht zich en hield haar mond.

— Ja, dat is mij ook niet ontgaan, zei Brand, die zich peinzend langs de kin wreef, en toch lijkt dat al heel onwaarschijnlijk. Wat zou zij in hemelsnaam tegen een onderzoek kunnen hebben?

— Dat vraag ik mij zelf ook af, Char-

les, maar ze heeft er iets tegen, dat is zeker. En voor mij maakt dit de zaak nog des te raadselachtiger, en daarom des te aantrekkelijker.

Brand wilde een opmerking maken, maar de deur ging open en de oude Jenkins trad binnen.

— Mylord, ik ben tot uw dienst, zei hij eenvoudig.

Raffles nam de oude bediende scherp op. Jenkins was zeker een jaar of vijf en zestig en had zijn pensioen reeds kunnen krijgen, maar hij had altijd geweigerd heen te gaan, want hij was te zeer gehecht aan Esther, die hij als baby in de armen had gehouden. Meermalen had de oude man verzekerd, « dat men hem net zo goed naar het kerkhof kon brengen als hem wegsturen ».

Hij was bij de deur blijven staan, in een onderdanige houding, en zonder zijn ogen op te slaan. Raffles merkte echter, dat zijn lippen een weinig beefden.

Raffles begon op vriendelijke toon, om de oude man op zijn gemak te stellen:

— Jenkins, we zullen werkelijk niet lang beslag op je tijd leggen. Je meester was zo goed, ons verlof te geven, het gehele huis te doorzoeken. En ik ken het voldoende, om jouw hulp daar niet bij nodig te hebben. Maar een paar dingen zou ik je wel willen vragen. Ga daar eens zitten, want het komt mij voor dat het gebeurde je erg heeft aangepakt en dat je nauwelijks op je benen kunt staan.

Het was een feit, dat de knieën van de oude man schenen te knikken, en hij nam dan ook met een gemompelde verontschuldiging plaats op de stoel, die Brand hem had aangewezen.

— De zaak is, dat ik oud word, mylord, en zulke dingen grijpen je dan meer aan, dan als je jong bent. Maar natuurlijk u kunt mij vragen wat u wilt, maar het heeft al alles in het ochtendblad gestaan. Als Mylord dat verslag soms zou willen lezen...

Raffles keek de oude man een ogenblik zwijgend aan. Er was iets als een smeekbede in de blik van zijn oude ogen, die hij naar Raffles opsloeg.

Toen begon Raffles te spreken, op zachte toon:

— Ik heb dat verslag al gelezen, waar-

de vriend, en ik wil aannemen dat het volledig is, maar ik vraag toch liever zelf nog het een en ander als je het goed vindt.

— Ik ben tot uw dienst, mylord, zei de oude man ten tweede male.

— Het blad zegt, dat het vijf uur was, toen je door enig gerucht gewekt werd. Is dat uur juist?

— Het kan onmogelijk veel later geweest zijn, mylord.

— Maar niet vroeger?

— O, neen, mijn wekker loopt eerder achter dan voor.

— Het was dus vijf uur, herhaalde Raffles. We zijn nu ver in de maand Mei, het was dus klaarluchte dag?

— Ja, het was helemaal licht.

— Wat was het voor een gerucht, dat je deed opschrikken?

— Wel, het klonk, als het dichtslaan van een deur, of het neervallen van een raam.

— Ja, dat wil nog al eens leven maken, vooral in de nacht, zei Raffles hoofdknikkend. Je stond toen op, trok haastig enige kledingstukken aan, en je ging kijken. Wat trok je zo al aan, als ik vragen mag?

— Wel, mijn pantalon, als ik zo vrij mag zijn, om het te zeggen. Maar ik kan natuurlijk in de consternatie ook nog wel een vest hebben aangetrokken.

— Dat spreekt vanzelf, erkende Raffles met dezelfde toegeeflijke glimlach. Wat was het eerste, dat je toen opviel?

— Laat mij eens even nadenken; dat moet de openstaande deur van de bibliotheek zijn geweest.

— Moet ik daaruit afleiden, dat je het eerst je schreden naar dat vertrek hebt gericht? Je hebt dus gemeend, dat het geluid, dat je wakker maakte, van die kant kwam?

— Neen, dat niet stamelde de oude man, maar het lag zo op mijn weg naar beneden.

— Waar is je slaapkamer dan ergens?

— Boven in het huis, in de rechtervleugel, mylord.

Jenkins had zijn zakdoek te voorschijn gehaald, en bette er zijn voorhoofd mee. Raffles keek hem aandachtig aan, met een diepe rimpel tussen de ogen, en

zweeg een poosje.

Toen hernam Raffles op zachte toon:

— De bibliotheek ligt in de oude linkervleugel, Jenkins. Als je van je kamer rechtstreeks naar beneden gaat, dan kun je dat vertrek onmogelijk passeren. Komaan, je weet er meer van, broer. Zou het niet veel beter zijn als je mij de waarheid maar vertelde?

Jenkins wierp Raffles een schuwe blik toe, scheen een kort ogenblik in beraad te staan, en bracht er met moeite uit:

— Ik heb u niets anders te zeggen, mylord, werkelijk niet. Het is gegaan, zoals ik u zel.

— Zo? Dan zullen wij verder gaan, als je het goed vindt.

De stem van Raffles had een harde klank gekregen, en hij sprak kortaf. Brand had dit alles met enige verwondering gadeslagen, zonder veel te begrijpen van 't gedrag van de oude bediende. Uit wat hij verteld had van de open deur der bibliotheek, viel af te leiden, dat de man thans onwaarheid sprak. Maar waarom deed hij het? Kon hij medeplichtig aan de diefstal zijn? Had hij de dief toegang verschaft? Maar als dat zo was, waarom had deze dan zijn plan niet ten uitvoer kunnen brengen? Als hij de oude butler tot zijn medeplichtige had weten te maken, dan behoefde hij toch niet bang te zijn, overrompeld te worden?

Ook dat uur van ontwaken klopte niet.

En dan die dichtslaan de deur. Het was immers niet te geloven, dat een inbreker, zelfs een klungel, zo hard met deuren zal slaan, dat daardoor de bewoners, vier verdiepingen hoger, ontwaken, terwijl die van gelijkvloers, die dus veel dichterbij zijn, rustig zouden blijven doorslapen?

Ook dit jekte de man dus.

En nogmaals stelde Brand zich de vraag:

Waarom deed hij dat, als hij niet op de een of andere wijze betrokken was bij de inbraak en de inbreker wilde beschermen?

Maar was dit wel aan te nemen van een man, die zolang in dienst was bij de familie Marlebone?

Brand zag aan het gelaat van Raffles duidelijk dat deze ongeveer hetzelfde dacht. Ook hem moesten de verklaringen van de oude man vreemd voorkomen.

Toch klonk zijn stem weer zacht en vriendelijk toen hij opnieuw begon:

— Bedenk, Jenkins, dat je verplicht bent de schuldigen te helpen ontdekken, voor zover dat in je macht staat. Verzwijg mij de waarheid niet, want vroeg of laat ontdek ik die toch.

— Ik zeg de waarheid, mylord, hield Jenkins koppig vol. Ik dacht werkelijk dat het geluid van de bibliotheek kwam.

— Dat is dan een ontdekking van de laatste minuten, merkte Raffles ironisch op. Natuurlijk ging je door die openstaande deur naar binnen?

— Ja, mylord, dat is zo. Ik zag dat de stoelen kris, kras door elkaar stonden en ook dat de deur van een der boekenkasten open stond.

— Niet opengebroken?

— Neen, mylord. Er was niets bijzonders te zien. Dat is te zeggen het slot moet natuurlijk wel geforceerd zijn, maar daar kon ik dan niets van zien.

— Kon je nagaan of er uit die kast iets weggenomen was?

— Ik heb daar geen verstand van, mylord. Er staan boeken in en anders niets. Ik geloof niet dat er iets uit is weggenomen.

— Maar je weet wel, dat die kast elke avond gesloten wordt?

— Dagen achtereen blijft die deur gesloten, mylord, die deur is niet open geweest, sedert, sedert Mijnheer Mayfield vertrokken is.

— Wie is Mijnheer Mayfield? vroeg Raffles belangstellend.

— Dat is de voormalige bibliothecaris, mylord; Mijnheer Mayfield is een dag of acht geleden vertrokken.

— Waarom?

Er kwam geen antwoord.

De stem van Raffles kreeg opnieuw een scherpe klank, toen hij, een weinig luider, herhaalde:

— Waarom? Je verstaat mij toch wel?

— Omdat... er waren onenigheden met mylord, stamelde de bediende, en weer moest de zakdoek dienst doen.

— Van welke aard waren die onenigheden? drong Raffles aan.

Maar de oude bediende richtte zich nu eensklaps op, en zijn oude ogen drukten verontwaardiging uit, toen hij met bevende stem zei:

— Ik vraag excuus mylord, als het brutaal klinkt, maar dit zijn dingen, die alleen mijn meester aangaan. En het heeft met de diefstal niets te maken, niets. Wij mochten Mijnheer Francis Mayfield allemaal heel graag, en het speet ons, dat hij weg moest gaan. Maar mijn meester is trots, en Mijnheer Francis is ook hooghartig op zijn manier, kortom, hij is vertrokken acht dagen geleden zowat.

— En de sleutels, heeft hij die achtergelaten?

— Neen, hij heeft ze misschien uit vergeetachtigheid bij zich gehouden, maar twee dagen later zijn ze aan mijn meester ter hand gesteld.

— Door Mijnheer Francis Mayfield zelf?

— Neen, zij werden namens hem bezorgd. Maar ik kan u verzekeren, mylord, dat dit alles niets te maken heeft met het gebeurde van deze nacht.

Raffles keek de oude man nog eens doordringend aan, en zei toen langzaam:

— Des te beter, vriend. Maar in gevallen als deze kunnen kleinigheden of schijnbaar onbeduidende bijzaken dikwijls veel ophelderen, wat nu raadselachtig is. Wij zullen je nu niet langer ophouden, Jenkins. Mijnheer Brand en ik kunnen ons nu verder wel redden.

HOOFDSTUK III

VINGERAFDRUKKEN

Raffles en Brand wandelden langzaam naar de voet van de brede terrastrap, die naar de voordeur leidde, en vervolgens langs de hoge ramen van de eetkamer.

Zij waren nu alleen.

Zoëven had Raffles het slot van de grote voordeur onderzocht, en geconstateerd dat er niet het minste spoor van braak aan te ontdekken viel.

Hij had ook in de vestibule rondgekeken, maar niets bijzonders gezien.

Na het terras te zijn afgedaald, liepen zij achtereenvolgens voorbij de twee openslaande glazen deuren die tot de biljartkamer toegang gaven, en de twee andere hoge ramen van de werkkamer van de heer des huizes.

Daar voorbij sprong de huisgevel ver vooruit in een half ronde vorm, zodat een soort doorgesneden toren ontstond.

Deze uitbouw liep door tot op de volle hoogte van het kasteel, en had op iedere verdieping drie tamelijk hoge, smalle ramen.

Het was deze halve toren die tot de bibliotheek behoorde die zij nu naderden.

Dan zette de reeks van vertrekken zich weer voort, om te eindigen in de massieve hoektoren.

Raffles bleef staan voor het eerste raam van de biljartkamer, dat tot aan de grond reikte, en zei toen zacht:

— Een paar dingen staan al vast, Charles; de inbreker, wie hij dan ook mag geweest zijn, is niet door de voordeur binnengekomen, want die vertoont geen spoor van braak, en het schijnt vast te staan, dat die, zoals steeds, van binnen behoorlijk gegrendeld en van kettingen voorzien was. De dief moet dus door een raam, dan wel door een andere deur zijn binnengekomen. Er zal dus niets anders op overschieten, dan om het hele huis heen te lopen.

— En dan kunnen wij nog maar alleen de deuren, en ook de ramen gelijkvloers onderzoeken, Edward. Terwijl het toch mogelijk is, dat de indringer van een ladder gebruik heeft gemaakt.

— Ongetwijfeld. Wij moeten ook met die mogelijkheid rekening houden. Het verslag in het plaatselijk blaadje zegt trouwens al, dat er nergens een spoor van braak is gevonden. Intussen moet er ergens een raam open hebben gestaan, waardoor de dief naar buiten is gekomen na te zijn «gestoord» zoals het in dat verslag heet, want zelfs de behendigste dief zal wel geen kans zien van buiten

af een deur te grendelen, die hij pas achter zich gesloten heeft, zonder dat dit sporen nalaaft. En laat nu eens zien: hier komen wij aan de ramen van de werkkamer, waar de grootste wanorde is aangericht. Als mijn geheugen mij niet in de steek laat, dan ligt hierboven de slaapkamer van Esther. Die heeft dus wel vast geslapen, dat zij niets gehoord heeft van het gerucht, veroorzaakt door een inbreker, die klaarblijkelijk tot de beginnelingen behoort. De ramen van de rookkamer zijn potdicht, en er is zelfs geen krasje op te zien. De man is dus op een andere wijze de werkkamer binnen gekomen. Je ziet dat het ene raam open staat. Alweer twee mogelijkheden: hij kan er door zijn binnen gekomen, of door zijn vertrokken. Het laatste vind ik waarschijnlijker, want ook aan het hout van dit venster, dat daarenboven pas geveerd is, zie ik zelfs met mijn vergrootglas niet de minste kras van een beitel of een ander scherp voorwerp. Men zou haast denken, dat de nachtelijke bezoeker zich een lange omweg wilde besparen, en daarom liever eenvoudig uit dit venster is gesprongen, waarvan het kozijn nauwelijks een meter boven de grond is. Hij zou dus zijn neergekomen op de mulle aarde van dit bloemenperk.

Raffles had zich gebukt, en tuurde met grote aandacht naar de bodem.

Brand zag verbazing op zijn gelaat, toen hij zich weer oprichtte.

— Dat is vreemd, mompelde hij. Zou de indringer dan toch werkelijk gestoord zijn?

— Waarom vraag je dat, Edward?

— Omdat hij hard gelopen heeft. Kijk zelf maar, dat spoor liegt er niet om. Het heeft vannacht even geregend, en het grind van dit smalle pad, dat langs de voorgevel loopt, is een weinig vochtig geworden. En bekijk nu eens die voetstappen daar.

Brand bukte zich op zijn beurt.

— Zie je er niets bijzonders aan? vroeg Raffles, met een glimlach.

— Die voetstappen zijn gemaakt door een elegante schoen, met een spitse neus, en het opvallende is, dat men bijna niets van de hak ziet, terwijl daarentegen de zool een diepe indruk heeft

gemaakt, die naar de punt toe steeds dieper wordt.

— En wij weten Charles, dat dergelijke voetindrukken alleen maar gemaakt kunnen worden door iemand die hard loopt. De inbreker vluchtte dus. Waarom en waardoor? Dat is iets, wat wij moeten trachten te ontdekken, want het is geen eenvoudig gevalletje, amice, dat verzeker ik je. Er zit meer achter, dan de politie hier nog schijnt te vermoeden. Je ziet dat de voetstappen in de richting van het grote hek gaan en zich verderop verliezen in het gras van het gazon.

— Maar dat hek zal toch 's nachts wel afgesloten zijn, riep Brand uit.

— Natuurlijk, maar het is niet zo hoog, of een behendig en geoefend man kan er gemakkelijk overheen klimmen.

De twee vrienden hadden het spoor gevolgd, zover ze het konden zien, en keerden toen weer terug, om hun tocht voort te zetten.

Zo bereikten zij de erker, en ook hier stond een raam op een kier.

Raffles had zijn vergrootglas weer te voorschijn gehaald, bekeek het raam aandachtig, van binnen zowel als van buiten, en onderzocht toen de vensterbank.

Een zachte kreet van verbazing ontsnapte hem.

Dadelijk was Brand naast hem, en vroeg nieuwsgierig:

— Heb je iets ontdekt?

— Inderdaad, en iets heel eigenaardigs, Charles. Hier neem het vergrootglas eens, en bekijk nu aandachtig de vensterbank. Je zult merken dat deze nog een weinig klam is door de vochtigheid van deze nacht. Er zijn twee sporen van afdrucken op te zien. Kun je zien wat het is?

Brand tuurde enige ogenblikken door de loep, en riep toen uit:

— De indruk van een gummihak.

— En een splinternieuwe, amice, zei Raffles met glinsterende ogen. Het is een zogenaamde Good Year hak. Je kunt heel duidelijk de fijne ribbels zien in de rubber, die zich als een stempel hebben afgedrukt op de vochtige steen. De man die hier stond, heeft een ogenblik

op deze vensterbank gestaan, met zijn gelaat naar het park gewend.

— Maar dan moet hij van binnen zijn gekomen, riep Brand met overtuiging.

— Dat deed hij ook. Je ziet dat we hier in de rulle aarde staan, reeds nu hebben we de kluiten vette grond aan onze schoenen. Als de man dus hier naar binnen zou zijn geklommen, dan zouden we noodzakelijk sporen van die klei op de steen van de vensterbank moeten vinden.

— Daar begrijp ik niets van, riep Brand uit. Deze vensterbank is precies even hoog als die van de werkkamer. De inbreker kan toch niet geschrokken zijn van de hoogte? Dat is te dwaas om aan te nemen.

Raffles schudde glimlachend 't hoofd, en zei:

— Beste Charles, het was iemand anders. Het waren twee mannen. Kijk maar eens goed, deze zool eindigt in een brede punt. Het is een echt Amerikaans model, zoals gedragen wordt door praktische mannen, die meer op een gemakkelijker zittend schoeisel dan wel op elegance gesteld zijn.

De man « met de spitse punt » sprong uit het raam van de werkkamer, en de man « met de brede punt en de Good Year Hak » sprong uit het raam van deze erker. Je merkt natuurlijk zelf, dat men uit deze halfronde toren het raam van de werkkamer heel goed kan zien. En Spitspunt vluchtte voor Breedpunt.

Brand keek Raffles een beetje verbijs-terd aan, en hij wilde iets zeggen, toen een zacht gerucht boven zijn hoofd hem zijn woorden weer deed inslikken.

Hij wilde reeds opkijken, toen Raffles hem fluisterend toebeet:

— Niet omhoog kijken; doe alsof je niets gehoord hebt.

Raffles begon over het eerste het beste te praten dat hem inviel, maar ondertussen ontging hem niets van hetgeen er boven zijn hoofd gebeurde.

Hij had zijn sigarettenkoker te voorschijn gehaald en het glimmend zilver deksel, dat wel niet zo goed was, als een echte spiegel, bleek toch voldoende voor iemand met goede ogen.

En in het blinkende oppervlak van die

deksel kon hij dan ook duidelijk zien, hoe er op de eerste verdieping, boven de werkkamer voorzichtig een raam geopend werd.

Een kleine hand hield de raampost omkneld en een bleek meisjsgelaat boog zich naar buiten.

Dicht daarnaast werd een ander gelaat zichtbaar: oud, gerimpeld en zorgelijk.

Het was de oude Jenkins, die door de ruit van de ene raamhelft naar beneden keek.

Esther bleef onbeweeglijk staan, en luisterde blijkbaar met gespannen aandacht naar wat Raffles daar beneden zei.

De sigarettenkoker had zijn plicht gedaan, en Raffles stak deze weer weg, terwijl hij tot Brand zei, luid genoeg om daarboven te worden verstaan:

— Wij zullen de inbreker wel in Londen moeten zoeken, amice; het is het werk van een geroutineerde slimme schavuit, doorkneed in het vak. En laten we nu maar eens verder gaan.

Brand keek Raffles met enige verbazing aan, niet veel begripvond van die plotselinge ommekeer, maar twintig stappen verder, aan de andere kant van de halve toren waar Esther en Jenkins hen onmogelijk meer konden zien of horen, zei Raffles zacht:

— Het meisje en de oude butler hadden het raam geopend, en luisterden. Daarom vertelde ik maar wat.

— Waarom in hemelsnaam? Je denkt toch niet dat die twee weten, wie de dader is?

— Zij weten het evengoed als de dader het zelf weet, zei Raffles rustig. Kijk mij niet zo ongelovig aan, het is zo.

Jenkins is een goede oude baas en heeft geen verstand van liegen. Hij scheen zelf niet eens te begrijpen hoe dwaas zijn verklaring klonk. Heb jij ooit gehoord, van inbrekers die met deuren smijten? En die het terrein van hun werkzaamheden verlaten, met waardelooze rommel, terwijl de zon al aan de hemel staat? Waarom die dwaze tocht naar de bibliotheek, terwijl het veel natuurlijker zou zijn geweest, als hij eerst eens in de woonkamer en de eetzaal was gaan

kijken, die het dichtst bij zijn elgen kamer liggen, en waar wat te stelen valt? Zijn gestotter en zijn gearzel. De bleekheid van het meisje. Haar tegenkanting toen ik de zaak wilde onderzoeken. Het is zo klaar als de dag, Charles. Zij weten alles. Zij kennen de dader, en als zij hem willen sparen, als zij vrezen voor zijn ontdekking, dan is dat omdat hij een heel goede vriend van het meisje moet zijn.

— Maar jouw verklaring maakt het mij niet duidelijker, zei Brand hoofdschuddend. Ik wil aannemen, dat je het goed inziet, maar wie was dan de tweede man? De ramen zijn zo dicht bij elkander, dat hij de vluchteling moet hebben herkend. Waarom geeft hij hem niet aan?

— Luister eens, amice, Jenkins zegt wel dat het vijf uur was, maar het is natuurlijk veel vroeger geweest, toen het nog nacht was, of tenminste zo donker, dat het best mogelijk is, dat de man met de brede zolen die van de spitse niet herkende. Ik wil trouwens toegeven, dat hier nog iets valt op te helderen.

De twee mannen volgden de gevel verder zwiingend en gingen langs een rij goedgesloten vensters, die geen van alle het minste spoor vertbonden, dat zij met geweld waren geopend.

Aldus bereikten zij de hoektoren, en daar zagen zij, op enige afstand tussen de zware bomen de overblijfselen van de oude zijvleugel, begroeid met mos, en vervallen, een romantische ruïne.

Er was nog een stuk zichtbaar van de geweldige poort aan de voorzijde, en wat verderop waren de overblijfselen, van wat vroeger zeker een verbindingsdeur was geweest.

— Wij zullen dat later wel eens gaan bewonderen, Charles, zei Raffles. Je weet hoeveel ik van die antiekiteiten houd. Maar voor het ogenblik hebben we ander werk te doen. Hier hebben wij de zijgevel, er zijn maar weinig ramen, alle ongeschonden, maar er is een deur.

Raffles was naar een niet al te hoge en brede, bruin geschilderde en stevige deur gestapt.

Hij greep de handgreep en tot

zijn verbazing zag Brand, hoe de deur dadelijk openging.

Aan de binnenzijde echter bevonden zich twee stevige grendels.

— Die moeten er toch vannacht voorgeschoven zijn geweest, riep Brand uit.

— Ja, dat moet wel zo zijn, antwoordde Raffles peinzend. Tenzij de dader bij het vallen van de avond heeft weten binnen te sluipen, toen deuren en ramen nog niet gesloten waren, en zich in het grote huis ergens heeft laten opsluiten, tot alles sliep.

Hoe langer ik er over denk, hoe waarschijnlijker mij dit voorkomt. Ik geloof dat wij hier te doen hebben met een man, die het huis grondig kent.

Terwijl zij op zachte toon spraken, had Raffles de deur weer achter zich dicht getrokken, bekeek even de zware, stalen grendels, stevig als die van een gevangenisdeur, haalde de schouders op, en ging de met tegels bevoerde smalle gang in.

Het was hier tamelijk donker, en de gang scheen alleen gebruikt te worden door het bediendenpersoneel.

Links bevonden zich een paar deuren, waarachter de twee vrienden stemmen meenden te horen.

Het waren waarschijnlijk dienstvertrekken.

Aan het einde van de gang daar, waar deze zich rechts afboog, bevond zich ook een trap naar boven, een houten wenteltrap, waarvan de treden uitgesleten waren door de voeten van een paar geslachten van bedienden.

Raffles ging de trap echter niet op, maar volgde de gang verder en bereikte op deze wijze de ruime vestibule.

Door een portière was de gang van die fraaie hal afgesloten.

Aan hun linkerhand bevond zich nu de eetzaal, aan hun rechter de biljartkamer.

Zij gingen hier binnen, en betraden door de zijdeur de werkkamer van de bewoner.

De politie had deze grote kamer blijkbaar onaangeroerd gelaten, nadat het eerste onderzoek had plaats gehad. De laden van het bureau stonden nog open, alles lag overhoop, en men zou bij de

eerste aanblik zeggen, dat de gestoorde inbreker hier plotseling alles in de steek had moeten laten.

Raffles ging langzaam rond, en bekeek alles nauwkeurig.

Tenslotte merkte Raffles met een kort lachje op:

— Als ik zeg, dat deze dief een stuntelige kruk is, dan doe ik hem nog te veel eer aan: hij is een aartsdomoor. Kijk eens naar de laden van dat schrijfbureau. Er is een kracht op uitgeoefend, alsof er iemand met een koevoet een gevangenisdeur had willen openbreken. Het dunne hout is versplinterd, de sloten hangen er bij. Een inbreker, die over enige vakkennis beschikte, zou die laden zelfs met een haarspeld hebben kunnen openmaken. En waarom? Wat dacht hij wel in deze laatjes te vinden?

— Geld misschien? opperde Brand.

— Maar, Charles... ten eerste staat daar de brandkast, en ten tweede blijft toch mijn opmerking van kracht, dat een dief met een beetje zelfrespect zich niet op deze wijze te buiten gaat aan een paar onnozele latjes. Weet je, welke indruk het op mij maakt?

— Ik ben er nieuwsgierig naar, zei Brand.

— Het ziet er uit, alsof het alles camouflage is, toneel, opzettelijk zo neergezet. Het schrijfbureau biedt een toneel van verwarring en verwoesting, zoals een troep dronken vandalen het niet erger zouden hebben kunnen aanrichten.

— Maar moest hij dan niet vrezen, gehoord te zullen worden? Esther slaapt hier vlak boven.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar keek in gedachten voor zich uit. Eindelijk zei hij, zich langs de kin wrijvend:

— Dat is zeker wel wat vreemd. Het is waar, het is een hoog, groot vertrek, en de balkenlaag is zeker dik in dit oude huis, maar het is wel wat zonderling, dat het meisje niet wakker is geworden door het lawaai, dat hier ongetwijfeld moet zijn gemaakt. Intussen, je herinnert je wat ik gezegd heb? Zij weet wie de dief is, en Jenkins weet het. Zij hebben hem dus gezien, en hebben hem dus ook gehoord. Maar daarover

hebben wij het nu niet. Ik wil je eerst wijzen op de manier, waarop de inbreker te werk is gegaan. Hij raakte zelfs niet aan de brandkast, hij vernielde daarentegen het schrijfbureau, en strooide de inhoud rond, en tenslotte begaf hij zich naar de bibliotheek, en opende daar een kast, blijkbaar met een valse sleutel. Wat denk je wel, Charles, dat er in een bibliotheek te stelen valt?

— Wel, oude, kostbare boeken.

— Ik kan het daar moeilijk mee eens zijn.

— Dan is het geen beroepsinbreker, maar een maniak, die zich wilde meester maken van een zeldzaam boek.

— Maar daar valt mij iets in, vervolgde Raffles glimlachend. Als dat hier eens het geval zou zijn? Als wij eens te doen hadden met een man, die het voorzien had op een van de kostbare boeken, die zich ongetwijfeld in deze bibliotheek bevinden?

Brand staarde Raffles verbluft aan, en fluisterde toen:

— Dat is volstrekt niet onmogelijk, Charles. Dat zou ook verklaren, waarom de man ervan doorging met zulk een zonderling allegaartje, met dingen, die hij zeker niet aan de man zou kunnen brengen, of die ten hoogste een bagatel zouden opbrengen.

— Ik ben blij, dat je het ook zo inziet, Charles. Mij dunkt dat wij dan maar dadelijk de bibliotheek onder handen moesten nemen.

De twee vrienden gingen naar de verbodingsdeur en betraden de grote bibliotheek, een juweeltje van bouwkunst, zoals die in de middeleeuwen werd toegepast, rondom beschoten met eikenhout, en met een zestal geweldig grote kasten, die van onder tot boven met boeken waren gevuld, waaronder zich klaarblijkelijk kostbare exemplaren bevonden, die zeker in staat waren, de hebzucht gaande te maken van iedere boekenliefhebber.

In een hoek stond een afzonderlijk, klein kastje, dat een kaartsysteem bleek te bevatten, en voorts een catalogus in drie delen, met de hand geschreven en keurig bijgehouden.

Raffles nam het eerste deel in de

hand, de kastdeur was niet gesloten, en bladerde er even in. De maker was zeker erg trots geweest op zijn arbeid, want onder aan het schutsblad stond met een krachtige mannenhand geschreven: «Francis Mayfield fecit», hetgeen, uit het latijn vertaald wil zeggen: «Ik, F.M. maakte dit».

Raffles had hier dus de catalogus in handen, die door de voormalige archivaris was vervaardigd.

Hij stond een ogenblik in gedachten te bladeren, totdat hij onbeweeglijk bleef staan, de ogen gevestigd op het midden van een bladzijde en blijkbaar in diepe gedachten verzonken.

Brand keek naar hem, staande bij de middentafel, die beladen was met allerlei tijdschriften, en kwam toen lang-

zaam op hem toe.

Met een peinzend gebaar klapte Raffles de catalogus weer dicht, haalde zijn loep te voorschijn en begon zorgvuldig de omslag te bestuderen.

Na enige ogenblikken zei hij kalm:

— Kijk eens naar die vingerafdrukken, zij zijn vrij duidelijk. En kijk hier eens, hier is zelfs een flauwe gele kleur op het lichte leder van de omslag te zien. Wat zou het zijn, denk je? Ik zal het je maar zeggen. Het is de indruk van een vinger, die met een gekleurd vocht in aanraking was geweest. De man die hier vannacht op zijn gemak van de gestolen sherry dronk, heeft dat boek in de handen gehad. Hij kwam niet om geld, Charles, hij kwam om een of ander document, dat voor hem van waarde was.

HOOFDSTUK IV

DE MAN MET DE RUBBER HAKKEN

Brand keek Raffles vragend aan, en zei toen:

— Is de vingerafdruk zo vers?

— Kersvers, antwoordde Raffles. Maar niemand schijnt er aan gedacht te hebben, zich met dit kleine kastje te bemoeien. Wij naderen telkens wat meer ons doel, amice, want als we weten, dat hier een boek werd gezocht, of een ander document, dan weten we ook, dat we de dief te zoeken hebben onder de beschaafde stand, en, wat meer zegt, onder deskundigen.

— Je denkt dus... dat Mayfield...

— Ik beschuldig voorlopig nog niemand, Charles, onderbrak Raffles hem, maar dit staat voor mij vast: de man die hier de comedie van de inbraak op touw kwam zetten wist absoluut, dat er zich in deze zaal, misschien wel in een der reusachtige kasten die je daar ziet, een of ander document moest bevinden, van zo grote waarde, dat hij daarvoor het gevaar van een ontdekking en alles wat daarop moest volgen, trotseerde. Nu is het maar de vraag, of dat boek alleen historische waarde had, of nog een andere waarde, waardoor het voor de eigenaar een fortuin werd. En nu zul je het vreemd vinden, maar ik heb over tot de laatste mening.

— Waarom?

— Omdat ik zoëven gebladerd heb in het eerste deel van de catalogus. Een van die nummers staat er genoteerd met een zwart kruisje. Het is een werk van de monnik Frater Bernardi over de heldhaftige verdediging van het slot Claybridge in het begin van de vijftiende eeuw.

— Maar dat werk ken ik, riep Brand uit. Het is niet zo bijzonder zeldzaam, want het is naderhand herhaaldelijk nageschreven, en in de zeventiende eeuw is het zelfs gedrukt.

— Dat is mij ook bekend, Charles, maar naar ik vast geloof, bestaat er van het manuscript van Frater Bernardi maar één enkel exemplaar.

— Ja, van dat handschrift bestaat er maar één. En als Lord Marlbone dat inderdaad in zijn bezit had, dan was hij de eigenaar van een boek, waarvan de waarde onder kenners op minstens vijfduizend pond wordt geschat, riep Brand opgewonden uit.

— Dat is nogal een groot bedrag, dunkt mij, hernam Raffles. Geloof je dat zo'n boek gemakkelijk verkoopbaar zal zijn?

— Net zo min als de « Nachtwacht » van Rembrandt. Ik betwijfel of iemand

het zou durven kopen, want het moet in de wereld der boekenminnaars natuurlijk bekend zijn, dat het zich op dit oogenblik in het bezit bevindt van Lord Arthur Marlebone. Dat is ook heel natuurlijk, want het Kasteel Marlebone speelde een grote rol in de strijd, die door de schrijver in dat boek is vastgelegd. Hij is ooggetuige geweest, en ik had er heel wat voor over, als ik zijn boek eens in handen kon krijgen.

— Dan moesten wij er maar eens naar zoeken, dunkt mij, stelde Raffles voor.

Raffles had de catalogus weer ter hand genomen, zocht het nummer op van het kostbare boek, en vond het vak in de openstaande kast waarmede het cijfer correspondeerde.

Brand, die steeds aan zijn zijde was gebleven, slaakte een kreet van schrik en teleurstelling... het vak was leeg.

— Nu, mij dunkt dat alles zeer duidelijk is, zei Raffles eenvoudig. Het was dus te doen om het handschrift van Frater Bernardi.

— Dan zou het een man moeten zijn, die het voor zijn eigen verzameling wegnam.

— Wie weet zit er nog wel iets anders achter, mompelde Raffles nadenkend. In ieder geval, wij moesten Francis Mayfield maar eens gaan opzoeken, als je het goedvindt. Wij zullen door hem wel wat wijzer worden.

— Ik zou niet weten in welk opzicht, zei Brand schouderophalend, hij kan ons hoogstens vertellen, dat hij het boek kent.

— Misschien nog wel iets meer, Charles. Wat mij echter verwondert, dat is, dat die diefstal nog niet ontdekt is. Maar het is waar, de politie hier kan onmogelijk enige waarde hechten aan een oud boek, dat uit een boekenkast verdwenen is. Maar nu eerst de vingerafdrukken. We weten dat de kast juist diezelfde dag in de was gezet en opgewreven en de afdrukken moeten dus bijna zeker van de dief zijn. Ik heb hier alles bij mij, Charles, wat er nodig is, om een goede afdruk te maken.

Raffles had zijn hand in zijn zak ge-

stoken en haalde er een klein etui uit. Hij opende het en nam er achtereenvolgens een klein doosje met fijn wit poeder, een rolletje dat leek op gewoon carbonpapier, en een klein spuitje uit.

Hij deed het talkpoeder in het spuitje, zocht door middel van zijn vergrootglas een van de duidelijkste vingerafdrukken op, bespoot het met wat poeder en drukte er het vettige papier tegen, dat een bijna zwarte kleur had, en verkreeg op die wijze een scherpe afdruk.

Het papier werd voorzichtig opgerold, en in een nikkelen kokertje gestoken, zodat de afdruk niet kon beschadigen.

— Daarvan kun je nu aanstands, nog voor we lunchen, een paar mooie foto's maken, zei Raffles.

— Ben je er zeker van dat deze vingerafdrukken afkomstig zijn van de dief?

— Volstrekt niet zeker, amice. Maar laten wij ze eens vergelijken met die op de catalogus. In elk geval zijn die gemaakt door de man die van de wijn dronk.

Hij nam het boek weer op, hield het dicht bij de kastdeur, en liet een korte uitroep van verbazing horen.

— Het zijn verschillende afdrukken, riep hij.

— Maar er zijn ook twee mannen geweest, volgens jouw lezing, zei Brand, zeer ad rem.

— Dat is zo, dan zou de man die de catalogus in handen heeft gehad dus niet dezelfde zijn geweest, die naderhand de deur opende. Het is mogelijk dat hij gummihandschoenen bij zich had, en die pas heeft aangetrokken, nadat hij dit boek weer had weggelegd. Waarschijnlijk geloofde hij, dat vingerafdrukken op een zo druk gehanteerd boek niet te onderscheiden zouden zijn. Charles, ik geloof dat wij hier voorlopig niets meer te zoeken hebben. Het manuscript is weg, en wie het dan ook heeft gestolen, het is duidelijk dat het om dat boek en niets anders ging. Laten wij gaan lunchen, maak de foto's waarom ik je verzocht, en dan zullen wij eens bij Mr. Mayfield gaan vragen welke waarde het gestolen boek nog méér had dan die van een zeldzaam exemplaar te zijn. Ben je klaar?

— Ik ben aanstonds tot je dienst, zei Brand, die in de catalogus bladerde, en het boekje reeds wilde neerleggen, toen hij uitriep:

— Kijk eens hier, zou dat misschien iets beduiden? Ik lees hier onder No. 1039: « Sleutel tot No. 4137. Gestolen of zoekgeraakt in het jaar 1839 ».

De ogen van Raffles verkregen weer die eigenaardige glans, toen hij Brand het boek uit de handen nam, las wat Brand zoëven had aangetroffen, en daarop de catalogus in het kleine kastje sloot met de woorden:

— Het is inderdaad een sleutel, Charles, die ons een groot deel van het geheim kan ontsluiten. Er kan niet aan getwijfeld worden of het manuscript van Frater Bernardi bevat ergens een aanduiding die alleen maar kan worden begrepen als men een ander boekje, misschien een enkel bladje papier bezit, en dat in 1839 is zoek geraakt, of wel gestolen. Begrijp je het?

Op de een of andere manier zal de dief de sleutel hebben ontdekt, misschien teruggevonden in oude familiepapieren, maar hij had aan die sleutel niets, zonder het boek van Bernardi, en daarom nam hij het weg. Charles, het is een interessant geval, en ik ben blij, dat ik mij er mee bemoeid heb. Maar ga nu mee, want wie weet hoe zeer de tijd dringt, als wij tenminste zelve vruchten willen plukken van onze moeite.

— Vruchten? herhaalde Brand verbaasd.

— Dat spreekt toch immers vanzelf. Heb je nog niet ingezien, dat het hier een of andere geheime schatten betreft; juwelen, goud, wat weet ik, die hier ergens in het huis verborgen moeten zijn. Bedenk dat er sprake is in dat boek van de verdediging van het kasteel. Het was in de tijd van de Noormannen, en hun plunderzucht was algemeen bekend. Wat was er dus natuurlijker, dat toen zij hier de streek tijdelijk overheersten, al het familiebezit in een veilige schuilplaats werd opgeborgen?

— Dat laat zich horen, maar waarom is het dan niet dadelijk weer te voorschijn gebracht, toen de Noormannen de afdacht bleven?

— Excuseer, maar nu vraag je wel wat veel, Charles. Daar kunnen tal van redenen voor hebben bestaan. Laten we eerst gaan lunchen. Wie weet wat dit avontuur nog tengevolge heeft?

En zo geschiedde het dan, dat de beide vrienden het vertrek, en voorts het terrein van hun onderzoek verlieten, en zich naar hun bungalow begaven, waar Henderson reeds voor een goede lunch had gezorgd.

De beide vrienden vielen hierop aan, zoals gezonde, sterke mensen dat kunnen doen, die in het gelukkig bezit zijn van een uitstekende maag, een goed gebit, en die verscheidene dagen in de buitenlucht hebben doorgebracht.

Zelfs Brand dacht op het ogenblik niet aan zijn hengel, aan zijn paard of aan zijn tas met golfsticks, maar uitsluitend aan het geheimzinnige voorval daarginds op het kasteel.

Dit was zeker, en stond vast, Francis Mayfield had ruim een week geleden zijn baan tamelijk plotseling in de steek gelaten, en de sleutels die hij altijd bij zich had gedragen, 'n paar dagen daarna teruggebracht. Er moest iemand geweest zijn, die zich vervolgens van minstens een of twee van die sleutels had weten meester te maken, en daarmee de kast in de bibliotheek geopend had. Hij was daarbij zeer waarschijnlijk gezien door een andere man, die hem op zijn vlucht had trachten in te halen, maar daarin niet geslaagd was.

Trouwens het feit alleen reeds, dat de achtervolger de dief moest hebben gezien, en hem toch niet had aangegeven, was op zich zelf al vreemd genoeg.

Bijna nog vreemder was het dat het meisje zowel als de bediende schenen te weten wie de dief was, en daar toch niet over hadden durven spreken.

Raffles scheen over dit alles na te denken, want hij sprak niet veel tijdens de maaltijd.

Maar toen zij beiden hun sigaret rookten, merkte hij op:

— Ik ben tot de slotsom gekomen, Charles, dat het beter is, dit bezoek aan Mayfield alléén te brengen, zonder jouw gezelschap. Je kunt mij intussen een genoesem doen, door op het kasteel

niet al te opvallend de mening ingang te doen vinden, dat ik naar Londen ben gegaan voor een dringende aangelegenheid, die mij hier plotseling wegreep.

— Goed. Afgesproken.

— Wij hebben hier toch immers voldoende vermommingen?

— Helaas, die verlaten ons maar zelden, antwoordde Brand op een toon van innig zelfbeklag.

— Des te beter, want ik geloof dat het ogenblik is aangebroken, om Lord Aberdeen te laten verdwijnen, en daarvoor iemand anders in de plaats te laten treden, die volkomen onbekend is met de omstandigheden hier.

— En die eens gaat kijken, of de vruchten, die er geplukt moeten worden, nog niet rijp zijn?

— Charles... Charles... je bent ondeugend. Ik verneem een weinig spot in je stem, en dat spijt mij, want ik verzeker je, dat je binnen korte tijd zelf grote ogen zult opzetten. Dit alles is niet gedaan om een wissewasje, geloof dat maar. Er staan grote belangen op het spel.

— Ik wil het graag aannemen, en ik hoop alleen maar, dat de bewoners van Marlebone Castle geen argwaan zullen krijgen, en verband leggen tussen het bezoek van de vreemdeling aan Mayfield en de nieuwsgierigheid van Lord William Aberdeen.

— Maak je niet ongerust, Charles; heel waarschijnlijk zullen zij van dat bezoek zelfs niets te horen krijgen, zei Raffles bedaard. Je zult dat later zelf wel zien.

— In welke gedaante ga je je vertonen?

— Wel, als een particulier detective uit Londen, die, door zijn beroepsijver gedreven, het naadje van de kous wil weten.

— Jenkins zal je niet toelaten.

— Waarom zou hij dat in 's hemelsnaam niet doen?

— Een zonderlinge vraag. Hij is zo goed als zeker de dief.

— Charles, als Jenkins inderdaad de dief is, en voorlopig heb ik zelf nog geen reden om daaraan te twifelen, al was 't maar, omdat hij in zijn positie al heel

gemakkelijk een paar sleutels heeft kunnen namaken, dan zal hij wel zo verstandig zijn, eieren voor zijn geld te kiezen, en niet dadelijk zich zelf te verklappen door te weigeren, inlichtingen te geven aan een Londense detective. Ik zie dat het al laat is; het wordt langzamerhand tijd, om eens tot daden over te gaan. Ik ga mij verkleeden.

— Met die woorden verdween Raffles naar zijn slaapkamer.

Een kwartier later werd er gebeld, en omdat Brand zich toevallig in de buurt van de voordeur bevond, deed hij die zelf open.

Er stond een man op de stoep, met een dikke zwarte sigaar tussen de lippen, een tamelijk kaal bollhoedje op, een demi die een paar duim te kort was, en een dikke, zwarte knevel.

— Pardon? vroeg Brand verbaasd, wat is er van uw dienst?

— Ik wilde alleen maar constateren, Charles, dat ik gerust kan zijn over mijn kleine gedaanteverandering, klonk de welbekende stem van Raffles. Ik dank je voor de stomme hulde. En nu ga ik maar dadelijk verder, zolang er nog niemand in de buurt is, die ons samen kan zien spreken.

Raffles deed een stap achteruit, en nam zijn kale hoedje af, met een gebaar, dat Brand zeker nooit van Lord Aberdeen te zien zou krijgen.

Raffles begaf zich onmiddellijk op weg, en legde de korte afstand naar het kleine zomerhuisje van Francis Mayfield te voet af.

Dit kleine buitenverblijf lag even buiten het dorp, in de richting van de zee.

Er was een aardige tuin omheen, en Raffles zag daar een oude dame in het zwart bezig, die waarschijnlijk wel de huishoudster zou zijn, als het tenminste niet de moeder van de jongeman was, een oorlogsweduwe, van wie Raffles vroeger tenloops meende te hebben horen spreken.

Het bleek inderdaad de moeder te zijn.

Raffles zag dat, zodra hij dichtbij genoeg was gekomen, om de oude dame, die zich juist oprichtte, in het gelaat te zien.

Trek voor trek het gezicht van de jonge Mayfield. Dezelfde zachtbruine ogen, dezelfde kleine, fraai gevormde neus, hetzelfde gladde voorhoofd.

Raffles naderde het witte hekje, en vroeg met zijn « detective stem » :

— Neem me niet kwalijk mevrouw, kan ik een ogenblik Mijnheer Francis Mayfield spreken?

— Hij meende te zien dat de oude dame met haar krullend wit haar een kleine beweging van schrik maakte, die zij snel onderdrukte, toen zij antwoordde:

— Mijn zoon is niet thuis mijnheer. Kan ik soms zeggen wie er geweest is?

— Dat heeft geen doel, mevrouw. Hij kent mij niet van naam. Blijft hij nog lang weg?

Hij zag de ogen van de oude dame een beetje aarzelend langs zich heengaan, waarop zij blijkbaar gevestigd bleven op iets dat zich achter zijn rug bevond.

Hij draaide zich om, en zag dat Francis Mayfield kwam aanwandelen, met zijn ronde tas met golfstokken over de rug.

Hij had blijkbaar alleen maar ogen voor zijn moeder en de bruine ogen in het bleke gezicht, dat een ernstige uitdrukking had, tintelden van vreugde.

— Francis, mijn jongen, hier is een bezoeker voor je, riep Mevrouw Mayfield hem al uit de verte toe.

Mayfield matigde zijn schreden, en zijn gelaat betrok.

Hij monterde de bezoeker een ogenblik, en vroeg toen tamelijk kortaf:

— Met wie heb ik de eer te spreken, en wat is de reden van uw bezoek?

Hij was onderwijl het hekje al binnen gegaan en schraapte zorgvuldig zijn schoenen schoon op het stoepijzer.

Raffles keek naar hem terwijl hij dit deed, naar z'n brede rug en sterke schouders, naar de gespierde benen, die staken in lage, bruine schoenen, en antwoordde:

— Geachte heer, wat ik u te zeggen heb, zou ik liever binnenshuis doen, het is van vrij groot belang. Mijn naam is Higgins, van Higgins and Farguhar in Londen. Heel bekende zaak. Ik kom om een paar inlichtingen in die kwestie

van het kasteel.

Mayfield werd nog een weinig bleker dan hij al was, toen hij zich naar de onwelkomen bezoeker wendde, en zei op grimmige toon:

— Ik zou niet weten, in welk opzicht ik u daarbij van dienst zou kunnen zijn. Ik weet er niets van.

Onverstoorbaar hernam Raffles terwijl hij de jongeman aankeek:

— Het is gek, maar wij daarginds geloven juist, dat u er wel meer van weet.

Nog een ogenblik scheen Mayfield te aarzelen.

Hij wierp een snelle blik naar zijn moeder die met een bleek, strak gezicht toelisterde, en zei:

— Het is goed. Ik kan u tien minuten geven, maar ook niet meer. Dat zal ruimschoots genoeg zijn, want ik kan u niets zeggen, niets. Wees zo goed mij te volgen.

Mayfield ging zijn bezoeker voor in de heldere gang, plaatste zijn zware tas met sticks naast de kapstok, hing er zijn pet aan op, opende een deur, en nodigde de bezoeker met een stom gebaar tot binnentreden.

Raffles bevond zich in een soort tuinkamer, waar de zon ongehinderd binnendrong, fris en geurig door de planten en bloemen, die er stonden.

Mayfield had zich in een gemakkelijke stoel laten vallen, met zijn benen, zover hij kon voor zich uitgestrekt, en keek de lastige indringer aan.

Raffles was op zijn beurt gaan zitten, recht tegenover de jongeman en met zijn rug ten halve naar het brede raam gewend. Hij monsterde Mayfield nogmaals op zijn dode gemak van het hoofd tot de voeten, en zijn blikken bleven tenslotte gevestigd op de bruine schoenen.

Toen zei hij heel kalm, een weinig achterover leunend:

— En vertelt u mij nu eens naar waarheid, mijnheer Mayfield, waarom u gister nacht om drie uur in het park van Marlbone Castle waart, wat gij deedt op de vensterbank van het raam in de grote erker, waarom gij de indringer achterna zijt gelopen, en waarom gij hem tenslotte toch niet gegrepen hebt?

HOOFDSTUK V

HET DWAALLICHTJE

Mayfield slaakte een zachte kreet, kwam half uit zijn stoel overeind, en werd vaalbleek.

— Wat heeft dat te betekenen? mompelde hij schor, wat bedoelt gij eigenlijk?

— Mijn waarde heer Mayfield, dat weet gij zelf heel goed. Als gij niet wilt, dat iets bekend wordt, dan moet gij niet zulke mooie schoenen dragen, waarvan de gummihakken, merk Good Year, splinternieuw zijn, terwijl de gladde zolen daarmee contrasteren. In uw plaats zou ik die ook maar vervangen hebben. Komaan, wie was de indringer, die ik bedoel, en waarom hebt gij niet aanstonds alarm gemaakt?

Mayfield keek zijn bezoeker strak aan, en vroeg toen toonloos:

— Houdt gij mij voor de dief?

— Neen. Misschien heb ik het gedaan, voor ik alles wist.

— En waarom niet?

— Omdat gij de achtervolger waart, en de ander het wild. Op vele plekken heeft uw brede schoenzool de indruk van de zool van de vluchteling ten halve onzichtbaar gemaakt, en dat zou natuurlijk onmogelijk zijn geweest, als gij hem niet op de hielen had gevolgd.

Bovendien is er nog op een gedeelte voetstappen van het erkerraam tot bij het venster van de werkkamer, en dat waren de uwe en zij waren met de hakken naar het raam gekeerd, waaruit blijkt, dat gij van de vensterbank zijt afgesprongen. Bekijkt u dit eens even.

Raffles haalde met een vlugge beweging een briefkaart te voorschijn en stak die Mayfield toe, die de kaart aannam, deze een paar malen om en om draaide, en toen zei, met een opkomende kwaadheid:

— Wat is dat voor een spelletje? Gij geeft mij daar een blanco briefkaart; er staat niets op?

Raffles nam hem de kaart weer af en zei bedaard:

— Dat is te zeggen, er stond niets op, toen ik ze u gaf, maar nu vertoont ze de indruk van uw vingertoppen ziet gij.

Doodbedaard had Raffles zijn vergrootglas te voorschijn gehaald, benevens een opname van de vingerafdrukken op de kastdeur, die Brand voor hem gemaakt had, vergeleek de afdrukken met elkander, en zei kalm:

— Volkomen identiek. Gij zijt dus aan de kast geweest met uw vingers,

waarschijnlijk nadat de roof had plaats gehad. Gij hebt toen nog uw best gedaan om de dief te achterhalen, en gij veronderstelde dat de beste methode was, het raam van de bibliotheek te openen, om in het park te kunnen zien, juist op dat oogenblik sprong de dief met zijn buit uit het raam van de werkkamer en direct begon gij met de achtervolging. Gij zijt een geoefend sportman, en het kostte u niet veel moeite hem nog in te halen, waarschijnlijk voor hij het gazon voor het huis was overgestoken. Maar toen hebt gij u eensklaps bedacht en hebt de achtervolging gestaakt, en nu vraag ik u nogmaals: Waarom deed gij dat en wie was de dief?

Francis Mayfield was uit zijn stoel opgesprongen, en liep, blijkbaar aan grote opwindning ten prooi, een paar malen het vertrek op en neer.

Plotseling bleef hij voor Raffles staan, keek hem met vaste blik aan, en vroeg:

— Gij zegt, overtuigd te zijn, dat ik de diefstal niet pleegde?

— Ja, dat heb ik gezegd en daar blijf ik bij.

— Goed; laat u dat voldoende zijn. Met het overige hebt gij niets te maken. Als gij zo knap zijt geweest, dit alles te ontdekken, dan moet het u ook geen moeite kosten, de rest uit te vinden. Als gij denkt dat ik u daarbij zal helpen, dan zijt gij aan het verkeerde adres.

Hij ging weer zitten, schijnbaar onverschillig, maar Raffles zag, hoe zijn neusvleugels trilden, en hoe zijn handen beefden.

Hij keek de jongeman doordringend aan, en korte tijd bleef het stil.

Toen stond Raffles met een vlugge beweging op en zei:

— Gij hebt natuurlijk uw reden voor die houding, en dat moet een reden van belang zijn. Gij beschermt de dief; dat is duidelijk. En ik zie wel dat ik verder niets uit u zal krijgen. Nog dit ene wil ik u vragen: zijt gij na de achtervolging te hebben opgegeven, naar de bibliotheek teruggekeerd, om te zien wat er vermist werd?

— Ja, antwoordde Mayfield nors.

— Het was drie uur in de nacht,

niet waar?

— Even ervoor. Dat is te zeggen...

Mayfield maakte een gebaar van schrik en Raffles zei glimlachend:

— Te laat waarde heer. Gij herinnert u daar, dat de oude Jenkins verteld heeft, pas om vijf uur door rumoer te zijn gewekt. Zeg mij eens, heeft u dat eigenlijk niet zeer verbaasd?

— De oude man heeft zich in zijn zenuwachtigheid natuurlijk vergist, her-nam Mayfield, die beurtelings bleek en rood werd.

— Een verschil van twee uren? vroeg Raffles, met die zelfde zonderlinge glimlach, en zonder zijn blik van het gelaat tegenover hem af te wenden, alsof hij tot in het diepst van zijn ziel wilde lezen.

— Hij moet zich vergist hebben. Het was nog geen drie uur.

— Gij wilt niet zeggen hoe gij daar kwaamt?

— Neen.

— Weet gij wel, dat dit u, als het bekend werd, groot nadeel zou kunnen berokkenen?

— Dat is wel mogelijk, maar het kan mij niet schelen. Het is mij volkomen onverschillig.

Raffles had zijn hoed gegrepen, en ging naar de deur.

Daar gekomen, wendde hij zich om, en stak de jongeman de hand toe met de woorden:

— Mijnheer Mayfield, detectives zijn niet gul met handjes geven, maar het zal mij een eer en een voorrecht zijn, als ik u de hand mag drukken.

Verbaasd en niet begrijpend nam Mayfield onwillekeurig de hem toegestoken hand aan, en hij voelde ze met kracht drukken.

Het volgende oogenblik had de detective het vertrek verlaten.

Maar in de gang zei hij nog eens, op zachte toon:

— Mijnheer Mayfield, het spijt mij, maar ik ben nu eenmaal detective, en het is mijn plicht, deze zaak te onderzoeken, totdat ik de ware toedracht heb ontdekt, maar als u dat gerust kan stellen: ik herhaal voor de derde maal, dat ik niet geloof, dat gij de dader zijt. Adieu,

dat wil zeggen, totdat ik om uw getuigenis zal moeten verzoeken.

Na deze woorden ging Raffles heen.

Hij maakte een grote omweg, en wist langs een stil zijpaadje dwars door moestuinen heen, ongezien zijn bungalow aan de achterzijde te naderen en naar binnen te gaan.

— Wel? vroeg Brand, die hem haastig tegemoet kwam.

— Ik heb de man met de rubber hakken.

— Wil je daarmee zeggen...?

— Ja Charles, het is Francis Mayfield. Hij deed niet eens moeite om het te ontkennen. Dat zou trouwens onmogelijk zijn geweest, nadat ik zijn vingerafdrukken in mijn bezit had.

— Maar bekende hij, de dader te zijn?

— O, neen. Hij zei dat ik de waarheid maar moest zien uit te vinden. Trouwens, hij kan de dader niet geweest zijn, want hij was de achtervolger, en niet de achtervolgde. Het droeg zich op deze wijze toe, amice: Mayfield was omstreeks drie uur in of vlak bij 't kasteel. De reden weet ik niet. Zodat we moeten aannemen, dat hij er bij toeval was, of wel met een voornemen, dat niets te maken had met de diefstal van het oude handschrift. Hij moet toen licht hebben gezien, of iets hebben gehoord, hij ging de bibliotheek binnen, hoogstwaarschijnlijk door de gangdeur, vond de kamer verlaten, maar zag de kastdeur openstaan, greep de kruk, waardoor wij zijn vingerafdrukken konden vinden, en moet spoedig hebben ontdekt wat er gestolen was. Want hij kende natuurlijk de inhoud van de kaart, die hij zelf wel zal hebben ingericht, en hij wist dat het manuscript van Frater Bernardi een van de kostbaarste stukken was.

Hij is toen naar de erker gelopen, opende het raam, zag een man uit het raam van de werkkamer springen, begon hem te achtervolgen, maar hield daarmee plotseling op, liet de man lopen, keerde terug naar de bibliotheek, om te zien of er soms nog iets meer gestolen was. Misschien is dit laatste van belang, Charles. Wij weten, bijvoorbeeld, niet precies, op welk tijdstip daarboven het

raam openging van Esthers slaapkamer, en het meisje de dief te zien kreeg. Het zou bij voorbeeld...

Raffles zweeg plotseling, en Brand zag dat zijn ogen begonnen te lichten op de manier, die hij zo goed kende.

Zonder verder nog iets te zeggen greep Raffles zijn hoed, en Brand haalde hem pas aan de achterdeur in, nog juist bijtijds om ademloos te kunnen vragen:

— Waar ga je nu weer zo haastig naar toe?

— Naar Jenkins, Charles. De oude man moet me nu de waarheid zeggen. Ik zal hem de duimschroeven aanleggen. Ik hoop hem te overvallen, en hij zal mij nu niet meer ontgaan.

Tot straks. Ik kom zo gauw mogelijk terug.

In een wip was Raffles de deur uit, overtuigde zich dat er geen levende ziel in de moestuintjes en op het smalle achterpad te zien was, en sloeg vervolgens de weg in naar het kasteel.

Hij ging ditmaal niet door het grote voorhek, maar zocht een van de achterdeuren op, waartoe hij een grote omweg moest maken.

Zoals meestal het geval was, overdag, stond ook nu die deur open.

Raffles kon dus ongehinderd door de grote moestuin de achterkant van het oude slot naderen.

Het toeval was hem gunstig, want hij zag de oude Jenkins in gesprek met de chauffeur, die bezig was zijn handschoenen aan te trekken.

Achter een dikke kastanjeboom verscholen, wachte Raffles, totdat de chauffeur zich verwijderd had, liep toen snel op Jenkins toe, en tikte hem op de arm, met zijn strengste gezicht.

Hij was zo stil genaderd, dat de oude butler van de aanraking schrikte, terwijl zijn ongerustheid nog toe nam toen hij het barse gelaat van de vreemde zag, die hem op zachte toon gelastte:

— Ga jij eens even mee naar een stil plekje, vriend. Jij bent immers de butler Jenkins?

— Ja mijnheer, stamelde Jenkins, maar...

— Geen maren, alsjeblieft, viel Raffles hem in de rede. Ik ben een detec-

tive. Schrik je daar zo van? Hier, hier is een stil plekje, en daar is zowaar een prieel met een bank. Ga daar nu maar eens zitten, en probeer vooral niet om mij om de tuin te leiden, want het zou je toch niet baten. Driekwart van de waarheid is mij al bekend. Dus kort en goed: Waarom is Mr. Mayfield een week geleden vertrokken.

Jenkins had waarschijnlijk een heel andere vraag verwacht, want hij haalde opgelucht en diep adem, keek schuw om zich heen, en antwoordde toen:

— Mijn meester heeft hem weggestuurd met drie maanden salaris, maar dat heeft Mr. Mayfield geweigerd.

— Hij deed zijn werk dus niet goed?

— Dat was de reden niet, mijnheer, maar er was...

— Vooruit, voor de dag er mee, man, en denk er om, het zou je in de gevangenis kunnen brengen, als je iets achterhoudt.

De arme Jenkins verschoot van kleur bij dit vooruitzicht en bracht er met moeite uit:

— De graaf was woedend, omdat Freule Esther... hoe zal ik het zeggen... heel veel belang in de bibliothecaris stelde.

— Zo... zo... en hoe reageerde Mr. Mayfield daarop?

— Ik geloof... dat hij dacht... hij meende... hij geloofde dat Freule Esther op een ander verliefd was.

De detective liet een langgerekt gefluit horen, en barstte plotseling, tot niet geringe verbazing van de oude Jenkins, in een luid gelach uit.

Hij klopte zelfs de butler op de knie, en zei nog glimlachend:

— Dat is een kostelijke mededeling, oude heer. Het maakt heel wat duidelijk, dat mij tot dusverre nog enigszins raadselachtig was. Zo... zo... dus Mr. Mayfield wist niet, dat Esther hem zo graag mocht en haar vader wist het daarentegen wel, en keurde het niet goed en stuurde zijn bibliothecaris zonder veel omslag de laan uit. Wel... wel... En zeg nu maar eens, Jenkins, waarom Miss Esther en jij zo hardnekkig verzwijgen, dat jullie gisternacht Mr. Mayfield gezien hebt, toen hij om het huis

sloop.

Het was eigenlijk nog maar een slag in het wilde, maar hij trof doel, en hij bleek raak aan te komen. Het was goed dat de oude Jenkins in het prieel op de bank was gaan zitten, want hij zou zeker zijn gevallen van schrik, op het horen van die woorden.

Een paar malen slikte hij, als iemand die geen lucht kan krijgen, en toen kwam het er met moeite uit:

— U vergist u, mijnheer, werkelijk, wij zagen niets, alleen maar een vage gedaante...

— Komaan, Jenkins, gebruik je verstand, vriend, en zeg de waarheid. Ik voor mij ben overtuigd, op mijn woord van eer, dat Mr. Mayfield de dief niet is, maar integendeel de diefstal heeft willen beletten. Ik weet dat hij uit het venster is gesprongen, ik weet ook dat er nog een tweede man was, maar die hebben Miss Esther en jij niet gezien, en daarom dachten jullie, dat Mr. Mayfield de dief was, omdat je juist uit het raam keek, toen hij van zijn vergeefse achtervolging terugkeerde, en zich wilde gaan overtuigen, wat er eigenlijk gestolen was.

Het gelaat van de oude bediende verhelderde, en hij stamelde, terwijl hij een bevende hand op de arm van de gewaande detective legde:

— Gelooft u dat werkelijk? Zou het inderdaad zo in zijn werk zijn gegaan?

— Zo, en niet anders, antwoordde Raffles ernstig, met overtuiging.

De ogen van Jenkins begonnen verdacht te knippen, en een onzekere hand begon naar een zakdoek te tasten, toen hij zei:

— Wat zal Miss Esther dat verbergen.

— Dat wil ik geloven, maar luister eens, Jenkins, er mag haar daarover nog geen woord gezegd worden, om het onderzoek niet te belemmeren. Heb nog geduld tot morgen, dan zal alles wel zijn opgehelderd.

— Maar, mijnheer, ik wil wel doen wat u mij opdraagt, maar ik begrijp niet goed, als Mr. Mayfield de dief achtervolgd heeft, waarom zegt hij dat dan niet?

— Dat is een schrandere vraag, Jenkins, want hier schuilt waarschijnlijk de oplossing. De nacht was nog al licht, en jij zelf met je oude ogen hebt Mr. Mayfield herkend; we moeten dus aannemen, dat hij zelf, die de dief veel dichterbij heeft gezien, hem moet hebben herkend. Waarom sprak hij dan niet? Dat kan maar één reden hebben: hij wilde hem ontzien. Hij wilde hem tot iedere prijs sparen. Misschien zou het dus een hooggeplaatst persoon kunnen zijn geweest, die de diefstal pleegde, of anders...

Raffles zweeg eensklaps. Er scheen hem iets in te vallen.

— Vertel mij eens, vriend Jenkins, geloof je dat Mr. Mayfield veel van je jonge meesteres hield?

— Daar zou ik wel op durven zweren, mijnheer. Hij durfde het alleen maar niet vrijuit tonen. Hij was veel te bescheiden, en hij wist, dat Lord Marlebone nooit zijn toestemming zou geven tot een huwelijk. Maar hij zou voor haar door het vuur zijn gegaan, daarvan ben ik overtuigd. Maar ziet u, het is zeker nooit bij hem opgekomen, dat Miss Esther zijn liefde zou beantwoorden.

— Goed... dan zullen wij eens verder zien. Was er soms iemand anders, die naar de gunst van Miss Esther dong?

— O, die waren er genoeg.

— Gaf zij aan een daarvan de voorkeur?

— Nu, ik geloof, dat mijnheer Dorian Drexler nog de meeste kans had, wat dat betreft.

— Wat is dat voor iemand?

— Een jongeman, de zoon van een landedelman, hier uit de buurt.

— Weet je zeker dat hij op haar gecharmeerd was, dat hij graag met haar had willen trouwen?

— O, dat willen er wel zes, verzekerde Jenkins, maar hij misschien wel het meest, want het gaat hem niet zo erg goed in de laatste tijd, en Freule Esther krijgt een heleboel geld mee.

Raffles was opgestaan.

— Waar woont die mijnheer Drexler?

— Aan de grote weg naar zee, mijnheer. Op «De Zilverbeuken». Een groot huis van rode bakstenen. Geen tien minuten hier vandaan. Maar in 's hemelsnaam, u denkt toch niet...

— Wees maar gerust, Jenkins. Misschien kan die meneer mij nadere inlichtingen geven. Als ik mij wel herinner, heeft Mr. Mayfield de sleutels, die hij onder zijn berusting had, pas twee dagen na zijn vertrek teruggegeven.

— Ruim twee dagen, mijnheer. Ik heb ze zelf van hem aangenomen.

— Vertelde hij er toen niet bij, waarom het zolang geduurd had, voor hij ze terugbracht?

— Hij zei, dat een van de sleutels zoek was geraakt.

— Goed. Wij komen hoe langer hoe verder. Zijn de heren Drexler en Mayfield vrienden?

— Zij gingen tenminste vriendschappelijk met elkander om.

— Kwam Mr. Drexler bij Mr. Mayfield aan huis?

— Dat denk ik wel.

— Hoe langer hoe mooder, Jenkins, je bent een prachtexemplaar. Hier is een halve guinje voor jou. Het wordt mijn mooiste zaakje. Neem dat beetje geld gerust aan, want je helpt mij bij mijn promotie. En nu nogmaals: geen woord hierover, of je zou alles weer bederven. Morgen kom ik terug.

Nog een hoofdknik, en Raffles verliet haastig het gebied van Lord Marlebone, en begaf zich langs een omweg naar zijn eigen huis, dat hij bereikte, toen langzamerhand de schemering begon te vallen, en reeds als een dicht gordijn tussen de hoge bomen hing.

Bij het eenvoudige middagmaal deelde hij alles aan Brand mee, die met grote aandacht had geluisterd, en besloot:

— Wij moesten eens een kijkje gaan nemen bij die Mr. Drexler. Ik weet niet wat het is, maar een zeker voorgevoel zegt me, dat die jongeman ons meer van die zaak zou kunnen vertellen, als hij wil.

— Je verdenkt hem toch niet? Als hij het was, waarom zou Mayfield hem dan hebben gespaard?

— Uit edelmoedigheid. Omdat hij wellicht denkt, dat Elsther op de dief gecharmeerd is. Er bestaan nog van die mensen. Ik heb je verteld dat Drexler wel eens bij hem aan huis kwam. Er is een sleutel zoek geweest. Vindt je het zo overdreven, de gevolgtrekking te maken, dat de zoekgeraakte sleutel in handen is geweest van Drexler, die er een tweede exemplaar van kan hebben gemaakt?

— Maar waarom juist Drexler, waarom niet een ander?

— O, ik noem hem alleen, omdat mijn voorgevoelens, zoals ik al zei, hem juist aanwijzen. Het kan best een ander zijn geweest.

— Maar Edward, het kan alleen iemand zijn geweest, die in het bezit was van de sleutel, die op het handschrift van Frater Bernardi loerde.

— En juist dat wil ik onderzoeken, Charles. Er is nog iets anders van veel belang. Als er werkelijk sprake is van een verborgen fortuin, dan kan dat alleen maar zijn, in de onmiddellijke omgeving van Marlebone Castle, want het is immers de kroniek van dat slot, die in het handschrift vervat is.

— Je bedoelt de ruïne in het park? vroeg Brand opgewonden.

— Ja, die bedoel ik. En daar zullen wij vannacht dus zelf eerst eens een kijkje gaan nemen.

Raffles was van tafel opgestaan en

stak een sigaret op. Daarop gingen de beide vrienden bijlarten, hun kranten lezen; over de zaak werd niet meer gesproken, totdat het elf uur sloeg, dus al heel laat voor het platteland.

Toen zij buiten kwamen, bleek het zeer donker te zijn. Er was geen maan en wolken bedekten de hemel. Verder op was de grote straatweg alleen maar verlicht door enkele straatlantaarns. Marlebone Castle scheen te slapen. Er was geen spoor van licht achter een der vensters te zien.

Vrees voor herkenning behoeften zij niet te koesteren, want beiden hadden zich grondig vermomd, daar zij niet wisten, wat de volgende uren hun konden brengen.

Zij klommen vlug en onhoorbaar over het ijzeren hek, dat het park omgaf, en slopen in de richting van de ruïne, toen Raffles Brand plotseling bij de arm greep, en zacht fluisterde:

— De dief heeft haast, of wie het dan zijn mag. Hij is al bezig met zijn onderzoek. Kijk maar, dat flauwe licht komt van daarginds.

Brand trachtte met zijn blikken de duisternis, die over het grote park hing te doorboren. Ja, waarachtig daar in de verte was een dosachtig, zwak schijnsel te zien. Het ging als een dwaallichtje op en neer, links en rechts. En eensklaps was het verdwenen...

HOOFDSTUK VI

GOUDEN DUKATEN EN EEN GOUDEN HART

Het was niet gemakkelijk door het stikdonkere park de weg te vinden naar de bouwval, en Raffles, die het best in het donkere kon zien, moest Brand bij de hand vatten en hem tot gids dienen.

Voor hij het verwacht had, stond Brand reeds aan de voet van de afgebrokkelde, meterdikke muur, die zich over een lengte van bijna veertig voet uitstrekte.

Hij voelde meer dan hij zag, dat Raffles in gebukte houding naast hem stond, als het ware gereed tot een sprong, en luisterend naar de geluiden van de nacht.

Eerst hoorden beiden niets dan het geruis van de bladeren, het zwaarmoedig zuchten van de wind in de hoge boomkruinen, en nu en dan de schorre roep van een roerdomp uit het moeras, twee mijlen verder noordwaarts.

Maar toen, heel zacht, klonk een ander gerucht, dat leek op het krassen van metaal over steen.

Toch was nergens licht te bespeuren.

De man die het geluid veroorzaakte, moest zich dus ergens in een diepe nis ofwel aan de andere kant van de muur bevinden.

Raffles had de hand van Brand weer vastgegrepen, en trok hem behoedzaam

met zich voort, terwijl de vrije hand van Brand langs de muur tastte, die hier dik met klimop was begroeid.

Plotseling bleef Raffles staan.

Het lichtschijsel was weer zichtbaar geworden. Het was echter heel flauw en de lichtbron bevond zich blijkbaar op een afstand van minstens veertig meter.

Voorzichtig staken de beide mannen het hoofd wat vooruit.

Zij hadden de beschutting van de muur verloren en stonden nu aan de uiterste hoek van wat vroeger zeker een grote tuin was geweest.

In het midden daarvan waren nog de vage omtrekken zichtbaar van een prachtige, monumentale put.

In het midden van de voorgevel van wat vroeger een bijgebouw was geweest, wellicht bestemd voor het personeel en de bezetting van het slot, bevond zich een kleine, lage poort uit welke richting het gerucht klonk.

Daar was ook het zwakke, flakkerende schijsel zichtbaar van een stallantaarn.

Nu en dan werd het licht daarvan onderschept, door een donkere gedaante, die er langs liep.

Raffles had zich gebukt, en trok

Brand naast zich neer.

— Naar de put, fluisterde hij heel zacht.

Half kruipend, half lopend in gebukte houding bereikten de twee mannen de put, waarvan nog een gedeelte overeind stond ter hoogte van bijna een meter.

Zij waren nu wel dertig meter dichterbij gekomen, en toen zij voorzichtig het hoofd boven de rand staken, konden zij bij de poort een man zien, die daar bezig was door middel van een bos lopers het oude, roestige slot te openen. Hij was daar juist in geslaagd, toen Raffles en Brand de put bereikten, want zij zagen en hoorden ook, hoe het poortdeurtje knarsend opening.

De man daarginds hield verschrikt op met zijn nachtelijk werk, en bleef een poos luisterend doodstil staan. Toen nam hij zijn lantaarn op, ging het poortje door en was verdwenen.

Onmiddellijk stonden de twee vrienden op, en volgden hem.

Zij moesten nu uiterst voorzichtig zijn, want de poortdeur bleek onmiddellijk toegang te geven tot wat vroeger een ruim vertrek was geweest. Misschien wel een soort wachtlokaal voor de slotwacht. De man met de lantaarn knielde op geen tien meter afstand van de deur neer, in een hoek van het vertrek, en scheen daar aandachtig bij het licht van zijn lantaarn een stuk papier te bestuderen.

Naast hem lag een korte, ijzeren koevoet, een houweel, en een zware moker.

Hij legde na enkele ogenblikken het papier terzijde, stond op, en begon, de hiel van de ene voet voor de punten van de andere plaatsend, langs de noordelijke wand te lopen.

Hij leek wel wat op een koorddanser, zoals hij daar voortschreed, steun zoekend aan de muur.

De lantaarn, die hij op de vloer had gezet, wierp grillige, reusachtige schaduwen op de tegenovergestelde muur.

Toen keerde hij zich om, en voor het eerst zagen de twee verspieters zijn gezicht. Het was een jong, knap gezicht,

en er lag een uitdrukking van spanning op.

Voor hij zich omdraaide had hij met krijt een streep op de vloer getrokken, die met gewone bakstenen was bedekt, nam nu de koevoet, plaatste deze in een voeg op de krijtstreep, en begon in de steenharde kalk te wrikken.

— Zullen wij hem zijn gang laten gaan? vroeg Brand na enkele ogenblikken, zijn mond bij het oor van Raffles brengend.

— Natuurlijk, waarom niet?

Hij heeft de sleutel; hij kan ons de weg wijzen.

De man daarbinnen ging ongestoord verder, zich van geen gevaar bewust, en na een kwartier harde arbeid had hij een tiental stenen weten los te wrikken.

Toen bleef hij even rusten, sloeg met zijn zakdoek het gruis van kalk en stenen uit de gemaakte opening, en scheen teleurgesteld te zijn.

Hij uitte een onderdrukte vloek, en tastte met zijn vingers over de laag vastgestampte aarde, waarop de stenen gebed waren geweest, en begon eensklaps weer uit alle macht met zijn moker op de koevoet te slaan. Thans echter nam hij de muur onderhanden, op dezelfde plek evenwel, dus boven de krijtstreep.

Hij werkte snel voort bij het licht van de lantaarn, die hij voor zich had gezet, en het schijnsel bestraalde zijn bezweet gelaat.

Er verliep weer een poos, voor hij een gat had weten te maken, groot genoeg, om er door te kruipen.

Hij schoof eerst zijn gereedschap voor zich uit, vervolgens de lantaarn, en kroop tenslotte op handen en voeten door het gat.

Hij moest daarbinnen iets van belang hebben gevonden, want de vrienden hoorden een onderdrukte juichkreet, en direct daarop een geluid, dat klonk als het rukken aan een ijzeren ring, of handgreep.

Vervolgens weer forse slagen met het houweel, het splinteren van hout, het krakende opengaan van een luik of

een deksel, en een onderdrukte kreet van zegepraal.

Toen werd het even stil, en daarop klonk een zonderling geluid, helder en hoog, dat leek op het geklingel van kristallen klokjes, die met zilveren staafjes worden aangeraakt. Niemand kon zich in de aard van dat geluid vergissen, die het slechts eenmaal gehoord had: daarbinnen liet iemand goudstukken bij handen vol door zijn vingers glijden.

— Ik geloof dat het nu tijd wordt, om onze eigen rol in deze comédie te gaan spelen, fluisterde Raffles. Als hij soms grapjes mocht willen uithalen, aarzel niet om hem in bedwang te houden met je gummiknuppel. Maar niet al te veel hardheid; bedenkt dat hij al genoeg gestraft zal worden door het verlies van de gevonden schat.

Raffles wilde zich juist gereedmaken om op te staan, toen hij zich plotseling languit op de grond liet vallen en Brand naast zich trok.

Zijn scherp oor had dichtbij het geluid gehoord van voetstappen.

Daar op de binnenplaats liep een man, vlak bij de put, die blijkbaar volstrekt geen moeite deed om zijn schreden te dempen en tamelijk luid in zich zelf liep te vloeken.

Raffles en Brand verborgen zich zo goed als zij konden achter een steunbeer, en wachtten vol spanning de komst van deze nieuwe verschijning af.

Juist kwam heel even de maan om een wolk gluren, zodat zij heel kort de gestalte van een man, als uit zwart papier geknipt tegen de lichtere achtergrond van de gekalkte muur konden zien afsteken.

Het gelaat konden zij niet onderscheiden, maar in de gestalte konden zij zich niet vergissen. Het was de Earl Arthur of Marlebone. Waarschijnlijk was hij laat teruggekeerd uit Londen, en misschien had hij het lichtschijnsel gezien of gerucht gehoord, en was komen kijken, wat dit te betekenen had.

Hij liep, gebukt als een wilde stier de put voorbij en regelrecht af op het kleine poortje, waar hij niet zonder moeite door kon.

Raffles en Brand kwamen snel weer te voorschijn, kropen tot aan de deur, en hadden van daar juist het gezicht op het gat in de muur, dat de dief zoëven gemaakt had.

Maar voor Lord Marlebone bood zich een moeilijkheid; hij was te zwaar en te breed van schouders om door het gat te kunnen kruipen.

De twee daarbuiten hoorden een kreet van woede en schrik en toen de stem van Marlebone, die bulderde:

— Wel vervloekt, het is Drexler. Zo zo... dit is dus de betekenis? Nu je bent er gloeiend bij vriendlief. Ik heb je gesnapt; jij bent de dief van het document. Marlebone was overeind gekomen, en richtte zijn schreden weer naar het poortje, waarschijnlijk met het doel alarm te gaan maken.

Maar door het gat achter hem kroop vliegensvlug Dorian Drexler.

Hij had de zware moker in zijn vuist geklemd.

Lord Marlebone scheen hem noch te zien, noch te horen, maar Raffles en Brand zagen nu de man achter hem des te beter.

Zij zagen hoe deze zich zonder enig gerucht oprichtte, en de zware hamer ophief boven het hoofd van de oude man.

Maar nog voor zij een waarschuwingskreet hadden kunnen slaken, veranderde het toneel nogmaals, en opnieuw kwam een gedaante te voorschijn.

Boven op de buitenmuur zat een man.

Zoals gezegd, had het vertrek geen zoldering meer, en iemand met geoefende spieren en een beetje moed kon wel een poging wagen, over een der muren te klauteren.

De man daarboven op de muur bedacht zich geen moment, maar nam een vervaarlijke sprong en wierp door zijn gewicht Drexler terzijde en tegen de grond. Het was geen halve seconde te vroeg, want het volgende ogenblik zou de moker het hoofd van Lord Marlebone verpletterd hebben.

De aanvaller gaf zich echter nog niet zo gauw gewonnen. Hij sprong vliegensvlug overeind, en het volgende ogenblik spoot een rosse straal door de duisternis. De nieuwe verschijning

slaakte een lichte kreet, meer van woede dan van pijn, en stortte zich op Drexler, juist toen deze voor de tweede maal wilde vuren. Hij moest hem ~~veel~~maal goed hebben geraakt, want er klonk een doffe smak, er bonsde iets tegen de muur, en toen klonk de hijgende stem van Mayfield:

— Ik hoop dat u niet erg geschrokken zijt, mylord. Ik zag u hier binnengaan en ik begreep dat de dief alles zou doen, om zich in veiligheid te brengen. Ik was hier, omdat ik een vermoeden had wat er ging gebeuren, en omdat ik het uit alle macht wilde beletten.

— Mayfield, je hebt mij het leven gered, zei de oude man, en dat zal ik niet vergeten. Ik kwam vannacht toevallig laat van mijn club in het dorp terug, en meende hier wat te horen. Wist jij dat hij het was, Mayfield?

— Ja, dat wist ik. Ik heb hem gisteren betrap.

— Maar voor de duivel, waarom heb je dat dan niet gezegd?

— Omdat ik meende, ik was er bijna zeker van dat Freule Esther... kortom ik wilde haar niet blameren. Ik had hem ook nu met goede woorden willen trachten over te halen, het document terug te geven en de schat, die toch uw eigendom is, onaangeroerd te laten.

— Wat praat je daar nu, Mayfield? barstte Lord Marlebone uit. Maar mijn hemel man, ik heb je de deur uitgegooid, omdat mijn dochter alleen maar aan jou dacht. Heb je dat dan niet eens gemerkt? Ben je dan zo'n uilskuiken? Denk erom, ik hou niet van dat slag en

ik zou zo iemand niet tot mijn schoonzoon willen hebben.

Er klonk een vreemd geluid, dat wonderlijk veel op een snik leek, en toen kwamen er twee mannen door het poortje, en de een, een hoofd groter dan de andere, met een witte knevel en geweldige schouders, had zijn arm om de ander geslagen...

Raffles en Brand hoorden de oude Marlebone nog brommen:

— Heb je hem erg toegetakeld?

— Ik ben bang, dat hij met het hoofd tegen de muur is geslagen, en hij zal wel een paar uren bewusteloos zijn, vrees ik.

— Heel goed; dan heeft de politie tijd in overvloed om hem in te rekenen, en die kist met oude rommel kan wel zolang blijven staan.

* * *

Dit laatste was een beetje voorbarig van Lord Marlebone, want toen een half uur later een paar stoere agenten kwamen opdagen, vonden zij bij het licht van hun zaklantaarns wel een man met een gat in zijn hoofd; zij vonden ook een gat in een muur, maar van de kist met gouden ducaten en andere waardevolle voorwerpen vonden zij geen spoor terug...

Tot op de huidige dag zouden Lord Marlebone en zijn schoonzoon Mayfield er niets van hebben begrepen, als Raffles hen niet met een hoffelijk briefje een deel van de waarheid had onthuld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

In de Sloppen van Londen

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** f. 5,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandientemmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,²⁵, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266